

IMMACULATA

3/2001

Č.55

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2001

Květen - abychom se podle Tvého příkladu, Matko, učili přijímat Slovo a dovolil Mu růst v síle Ducha.

Červen - abychom všichni udržovali v sobě život milosti skrze důstojnou účast v tajemství Eucharistie.

Červenec - aby posilován Tvou mateřskou přimlouvou, Panno Maria, každý přinášel plody Božích darů, na tom místě, kde ho Boží prozřetelnost postavi-

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

jistě s netrpělivostí očekáváte další číslo Immaculaty, ale stále se nějak opožďuje. Možná, že si někdo z Vás řekne: „Co ti minorité tam dělají, copak je to takový problém vydat časopis načas? Kdyby se jednalo o nějaký světský časopis, tak by už dávno ztratil klientelu a zkrachoval by.“ Ano, toto číslo opět vychází se zpožděním. Samozřejmě, že takový stav věcí se nelíbí ani nám v redakci a omlouváme se Vám za to. Co s tím budeme dělat? Z naší strany se budeme, jednoduše řečeno, více snažit, ale chci poprosit o podporu i Vás. Jde o větší úsilí v modlitbě. Stále cítíme veliký nedostatek povoláných k zasvěcenému životu, lidí, kteří by zcela odevzdali svůj život Kristu (jako řeholníci by pak mohli plnit službu např. v redakci, distribuci atd.).

Duchovní povolání si nemůže nikdo dát sám od sebe, je to povolání Ježíšovo. On nás v evangeliu vybízí: „Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň“ (srv. Lk 10,2). Nebo jinde: „Jděte i vy na mou vinici“ (Mt 20,4). Svatý Maxmilián říkával, že časopis Neposkvrněné a každé duchovní dílo vede boj o duše, potřebuje tedy přiměřenou podporu: duchovní dílo - duchovní podporou. Prosím Vás tedy o vytrvalou modlitbu za nová povolání, také za nás, kteří jsme už vykročili za Pánem, abychom vytrvali. Pamatujte také na ty, kteří Boží volání slyší, avšak váhají, aby jim Pán dal potřebné světlo poznání a sílu k rozhodnutí. Volejme spolu se Svatým otcem: Maria, Hvězdo evangelizace, oroduj za nás.

br. Bohdan

Láska

Láska mě zvala: „Pojď!“ - však duše stála,
lpěl na ní hříchu prach.

Hned láska bystrým okem zpozorovala,
že váhám v obavách.

V soucitném doteku se ke mně sklání
a ptá se, co mi brání.

Dím: „Chci zřítí hosta, hodného být zde!“

Praví: „Vždyť jsi to ty!“

„Já, bloud a nevděčník? Což oči mé
mohou tě zřítí?“

Vzala mou ruku, pravíc úsměvně:

„Oči máš ode mne.“

„Ach, Pane, já vše zmarnil, rozplýtvat,
dej mi, co zasloužím!“

Dí láska: „Nevíš, kdo tvé viny sňal?“

„Ach, kéž ti náležím!“

„Pak spočiň, tělem svým tě nasytím!“

Již usedám a jím!

George Herbert

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Assiský biskup Guido sledoval s velikým potěšením blahodárnou činnost, kterou rozvíjeli bratři, shromáždění kolem Františka. Měl velkou radost z toho, že neodešli hned po schválení svého řádu na novou misijní cestu, ale zůstali v jeho diecézi, aby nejprve přivedli k Bohu své krajany. Aby nějakým způsobem vyznamenal Františka, dovolil mu, aby každou neděli kázal v jeho katedrále. Toto vyznamenání přijal František pokorně. Byl rád, že se mu naskytla vhodná příležitost pracovat na obrácení svých rodáků. Již v sobotu večer přicházel z Rivortorto do Assisi a přenocoval v zahrádě kanovníků sv. Rufina, kde mu k tomu účelu upravili malou budku. Tam trávil celou noc ze soboty na neděli na modlitbách a rozjímání, a tak se připravoval na kázání.

Jednou během takové noci ze soboty na neděli, kdy František dlel na modlitbách v Assisi, zatímco jeho dvanáct bratří setrvalo v chudé chatrči v Rivortorto, ukázal se najednou bratřím v Rivortorto ohnivý vůz zářící podivuhodným nadpřirozeným leskem a na něm spočívala jako slunce se skvící koule, jež naplnila celý příbytek neobyčejnou jasností. Ohnivý vůz vjel do světnice, kde bratři dleli, třikrát se tam otočil a zmizel. Úžas se zmocnil všech, nejen těch kteří bděli, ale i těch, kteří byli probuzeni ze spánku touto nezvyklou září. Ještě více však byli udiveni, když zpozorovali, že je Bůh v té chvíli naplnil velkou radostí a také, že ve tmě nejen jeden druhého jasně viděli, ale mohli číst navzájem ve svých svědomích jako v nějaké otevřené knize.

Jak později napsal sv. Bonaventura, bratři si uvědomili, že tou zářící koulí na ohnivém voze, tím Eliášem nového zákona není nikdo jiný nežli jejich svatý otec František, který i když tělem od nich vzdálen, přece jen svým duchem dlí stále uprostřed nich. Bůh je také v této blažené chvíli poučil, že mají svého vůdce ve všem následovat a s ním se radit.

Když se František vrátil ke svým bratřím jako obyčejně v neděli odpoledne, rozmlouval s nimi o tom, co minulé noci viděli, a použil té příležitosti, aby je více utvrdil v jejich povolání. Počal s nimi důvěrně rozmlouvat o jejich duchovních záležitostech a předpověděl jim brzký vzrůst řádu.

Pak jim připomněl, že se mají nazývat bratry menšími, což znamená, že se nemají nikdy nad jiné vynášet, nýbrž vždy za nejnepatrnější pokládat.

Z jara roku 1912 se začal František ohlížet po větším příbytku, protože útulek v Rivortorto začal být pro ně příliš malý. Hlásilo se k nim totiž mnoho horlivých mládenců a mužů, kteří je prosili, aby s nimi mohli zůstat. Bezprostřední příčinou opuštění Rivortorto byla následující událost.

Jednoho dne, když odpočíval se svými bratry po denním lopocením a apoštolských pracích, hnal jakýsi venkovan z okolí Assisi svého osla po cestě do jejich chatrče. Ačkoliv věděl, že v polozbořené chatrči stojící u cesty přebývá společenství chudých mužů z Assisi, neohlížel se na to. Svého osla přivedl do síně chatrče a pobízel jej slovy: „Jen pojď dál, tady máme přichystaný vhodný příbytek, tu se uvelebíme a přes noc si odpočineme. Zde se nám bude dobře častěji odpočívat.“ Tato řeč a zároveň bezohlednost venkovana se nemile dotkla Františka. S radostí by dopřál jemu i jeho znavenému oslíku odpočinku, ale pozoroval, že ten muž je chce svou hrubostí z jejich dosavadního příbytku vypudit.

„Bratři,“ zvolal, „pojďme odtud pryč. Bůh nás zajisté nepovolal k tomu, abychom upravovali příbytek pro osla, a tak byli vyrušováni ze svých modliteb a rozjímání.“ Jakmile to řekl, vyšel z chatrče a s ním i jeho dvanáct synů.

Tak bylo našich třináct mužů zbaveno svého dosavadního domova. Nevěděli, kam se uchýlit. František se rozhlížel po okolní krajině. Nedaleko bylo mnoho podobných chatrčí, ve

kterých však bydleli malomocní. Najednou spatřil v dálece bílý kostelík porciunkulový. V té chvíli se mu zdálo, jakoby mu Matka Boží, již byl kostel zasvěcen, sama kynula, aby se uchýlil pod její ochranu, že se postará o něho a o jeho syny. Rozhodl se, že se usadí poblíž toho kostelíka, kde již také dříve se svými syny občas přebýval.

Za tím účelem začal upravovat skromnou chatrč, kterou si tam již dříve vystavěl. Chýše byla velmi malá, takže ji bylo třeba značně rozšířit, což však bratřím příliš starostí a práce nedalo, protože domek byl celý zhotoven z proutí a hlíny. Zatím, než byli hotovi s úpravou svého nového domku, přebývali v nedalekém lese. Bylo to z jara, a proto přenocování pod širým nebem jim nepůsobilo tak velkých nepříjemností a obtíží. Zanedlouho si upravili nový příbytek tak, že se mohli do něho přestěhovat. Byla to chatrč zcela prostá, avšak při své jednoduchosti tak prostorná, že mohla pojmout v čas potřeby i větší počet bratří.

Všem se to nové obydlí zamlouvalo. Když se v něm usadili, cítili se šťastní a spokojení. Přáli si jen, aby v blízkosti tohoto příbytku měli kapli, kterou by mohli dle své libosti používat ve dne i v noci ke svým modlitbám a duchovním cvičením. Opodál sice byl porciunkulový kostel, ale ten byl majetkem benediktinů, kteří měli klášter na hoře Subasio. Ti po opravě zmíněného kostelíka ustanovili za jeho správce Petra Mazancoho, kněze zbožného a svědomitého, který pečoval o to, aby opravený kostel byl zachován v dobrém stavu. Ačkoliv zmíněný duchovní dovoloval bratřím užívat kostel k jejich pobožnostem dle jejich libosti, přece nepřestávali toužit po tom, aby měli svou kapli, zcela ve svém užívání. Také František sdílel jejich názor. Tušil, že právě vybudovaná chatrč nepostačí na dlouho, protože se hlásilo ze všech stran mnoho mužů, prosících o přijetí do řádu. Věděl, že bude třeba budovat chatrče nové. K tomu se však nemohl rozhodnout, protože nejen

Porciunkula, ale i všechny okolní pozemky náležely synům sv. Benedikta. Proto po zralé úvaze řekl jednoho dne svým bratřím.

„Pozoruji, že Bůh chce rozmnožit naše stádo, a proto považuji za vhodné, abychom požádali buď svého biskupa nebo kanovníky od sv. Rufi-

Chatrč v Rivotorto, foto:BS

na, nebo opata benediktinského kláštera na hoře Subasio o kostelík, v němž by bratři mohli konat své denní modlitby, a o místo blízko něho, kde by se mohli usadit a pracovat. Tato naše chatrč, jak pozorujete, při takovém počtu žadatelů do našeho řádu nepostačí, a tudíž bude nutno vystavět další chatrče.

Když viděl, že bratři jsou s tím záměrem spokojeni, ihned se odebral se dvěma z nich k biskupu Guidonovi, odtud pak ke kapitule sv. Rufina a prosil o nějaký kostelík nebo kapli pro svůj řád. Nic zde však nepořídil, protože ani biskup ani kanovníci mu žádný kostel nemohli dát.

František se nedal tím nezdarem odradit a odebral se přímo k opatu benediktinského kláštera na hoře Subasio, který jej přijal velice přívětivě. Když mu František přednesl svou žádost, ihned svolal všechny své bratry, aby se s nimi poradil, který kostel by mohli dát vzrůstajícímu řádu Menších bratří. Po krátké poradě se usnesli, že jim dají porciunkulový kostel zároveň s okolními pozemky.

František poděkoval co nejsrdečněji za prokázanou milost a spolu se svými dvěma bratry

spěchali k ostatním bratřím, kteří je již netrpělivě očekávali.

Srdce Františkovo a jeho bratří přetévalo radostí, že budou moci neustále přebývat pod ochranným pláštěm jejich milované Nebeské Matky. František poslal své syny do jejich chatrče a sám si umínil, že přenocuje v kostele. Dlouho se modlil před oltářem Matky Boží, svěřoval svůj řád pod její ochranu, až konečně jej spánek přemohl a on tvrdě usnul. Legenda vypravuje, že najednou byl probuzen jasnou září. Když se poněkud vzpamatoval, spatřil na oltáři Ježíše Krista spolu s jeho Matkou a nepřehledným zástupem andělů, kteří na něj přívětivě hleděli. Po chvíli se František odvážil položit otázku: „Nejsvětější Pane, Králi nebes a Vykupiteli světa, Lásko nejsladší a ty mocná Královno, prosím, oznamte mi, za jakým účelem jste sestoupili na chudý oltář tohoto kostela?“

„Františku,“ ozval se Spasitel, „přišel jsem se svou Matkou, abych Tě i s Tvými bratry uvedl na toto místo, které je nám tak milé.“

„Vpravdě,“ volal rozradostněn František, „toto místo je svaté, kde by spíše měli přebývat andě-

lé a ne lidé. Proto pokud bude v mé moci, neopustím ho nikdy. Ono bude mně i mým synům věčným důkazem dobroty a lásky Boží.“

Hned z rána, když bratří opět přišli, sdělil jim, jaké měl v noci vidění, a prosil je se slzami v očích, aby nikdy nespouštěli ze zřetele svatost tohoto místa a nikdy nezapomínali na to, jakými díky jsou zavázáni synům sv. Benedikta. Ačkoliv mu kostel i pozemky poskytli bez vsí náhrady, František jako pravý vyznavač svatě chudoby se jménem svých synů nynějších i budoucích zavázal odvádět dobrým otcům každoročně koš ryb, kterých v blízké řece Ghiascio bylo dostatek. Dobří mniši přijali ten důkaz pokory a chudoby bratří.

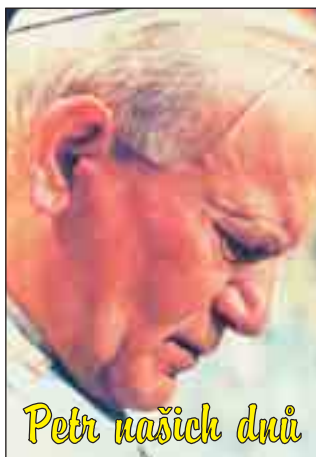
*Podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Řád bratří minoritů

přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00
Praha; tel.: 02/ 2231 6014

Petr našich dnů

Život jako povolání

Myšlenky z poselství Jana Pavla II. k XXXVIII. světovému dni modliteb za duchovní povolání, který byl vyhlášen na 6. května 2001:

- K rozhovoru s Bohem je člověk zván již od svého vzniku: Existuje totiž jenom proto, že ho Bůh z lásky stvořil a neustále z lásky zachovává; jen tehdy žije podle pravdy, když tuto lásku svobodně uznává a dává svému Stvořiteli.
- Považovat život za povolání napomáhá vnitřní svobodě a podněcuje v jednotlivci chuť po budoucnosti zároveň s odmítnutím pasivity, nudné a banální existence. Život tak nabývá hodnotu přijatého daru, který svou přirozeností má sklon k tomu, aby se stal darovaným dobrem (či lépe: aby byl darován).

● Na počátku každé cesty povolání je Emmanuel, Bůh s námi. On nám zjevuje, že nejsme sami, když budujeme svůj život, protože Bůh kráčí s námi uprostřed našich záležitostí a chceme-li, navazuje s každým z nás úchvatnou historii lásky, jedinečnou a neopakovatelnou a zároveň v souladu s lidstvem a celým vesmírem.

- Člověk „může sám sebe plně nalézt jen v opravdovém darování sebe samého“ (Gaudium et spes, č. 24). V těchto slovech 2. vatikánského koncilu je skryto tajemství křesťanské existence a každé ryzí lidské seberealizace.
- Každý život je povoláním a každý věřící je vyzván, aby spolupracoval na budování církve.
- Je zapotřebí mužů a žen, kteří by svým svěděním udržovali „u věřících živé vědomí základních hodnot evangelia“ a učinili, aby se „ve vědomí Božího lidu vynořoval požadavek, že je nutno odpovědět svatostí života na Boží lásku vyliitou do srdcí Duchem Svátým tím, že budou zrcadlit v chování svátostné zasvěcení, k němuž došlo Božím působením ve křtu, při biřmování a při kněžském svěcení“.
- Mé myšlenky nyní zalétají k tolika mladým, žiznícím po hodnotách a často neschopným nalézt cestu, která k nim vede. Ano, *pouze Kristus je Cesta, Pravda a Život*. A kvůli tomu je nezbytné umožnit jim setkání s Pánem a pomáhat jim navázat s Ním hluboký vztah. Ježíš musí vstoupit do jejich světa, vzít jejich osobní dějiny a otevřít jejich srdce, aby se naučili ho stále více poznávat, jak krok za krokem jdou po stopách jeho lásky.
- Myslím pak na zasvěcené muže i ženy, povolané, aby vydávali svědectví, že naše naděje je pouze v Kristu; jenom z něho je možno čerpat energii žít, jako žil on; jenom s ním lze jít vstříc hlubokým potřebám spásy lidstva. Kéž dokáže přítomnost a služba zasvěcených osob otevřít srdce i myslí mladých k horizontům naděje, plných Boha, a kéž je vychová k poškoře a nezištné lásce a službě.
- A nyní se obracím na vás, drazí křesťanští rodiče, s vybídnutím, abyste byli blízko svým dětem. Nenechte je samotné tváří v tvář velkým rozhodnutím mládí, kdy ještě dospívají. Pomáhejte jim, aby se nenechali strhávat dychtivým úsilím o blahobyt, a vedte je k ryzí radosti, totiž (radosti) ducha. Dejte zaznívat v jejich srdci, někdy svíraném strachem z budoucnosti, osvobozující radosti víry. Vychovávejte je, jak psal můj ctihodný předchůdce, Boží služebník Pavel VI., „aby prostě okoušeli rozmanité lidské radosti, které Stvořitel již klade na jejich cestu: úchvatnou radost existence a života; radost čisté a posvěcené lásky, uklidňující radost přírody a ticha; radost, někdy odříkavou, poctivé práce; průzračnou radost čistoty, služby a účasti; náročnou radost obětí“.
- V knize Skutků apoštolů čteme, že první křesťané „setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (1,42). Každé setkání s Božím slovem je šťastnou chvílí pro to, aby si člověk uvědomil Kristovo volání a otevřel se jeho hlasu. Častý styk s Písmem svatým napomáhá chápat styl a gesta, jakými Bůh vybírá, volá, vychovává a činí účastnými své lásky.
- Slavení Eucharistie a modlitba dávají lépe chápat Ježíšova slova: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo“ (Mt 9,37-39).
- Vyzývám všechny, aby se mnou naléhavě prosili Pána, aby nechyběli dělníci na jeho žni.
(podle překladu od ThDr. Josefa Kolářka SJ)

Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný. A tak mnozí první budou poslední a poslední první.“ (Mk 10,19-34)

Průvod Božího Těla

Blíží se svátek Božího Těla. Snad v každé farnosti se bude slavit jiným způsobem, ale všude to bude pocta našemu Pánu ve změněných poměrech. Vzpomínám na jednu oslavu tohoto svátku v sedmdesátých letech, kdy po tzv. Pražském jaru začalo opět „přituhovat“. Průvody Božího Těla se nepovolovaly. Důvody byly převážně „dopravní“, aby prý nebyl narušen provoz na komunikacích! Vybrali jsme tenkrát trasu od kostela za hřbitov, pod les a pak krásnou přírodou, polní cestou zpět ke kostelu. O povolení jsme nežádali, jen jsme průvod oznámili. Na třetí den přišla obsílka se strohým textem: „Dostavte se na ONV ve Svitavách za účelem důležitého jednání dne toho a toho, v tolik hodin.“

Přijel jsem tam. Soudruh církevní tajemník už čekal s jedním, jak jsme říkali „nenápadným“ pánem a ten hned spustil: „Pane faráři, vy jste neprozřetelně oznámil věřícím průvod Božího Těla a zapomněl jste, že farnost Rozhrání patří do Východočeského kraje, a my jsem se již usnesli, že v našem kraji se tato slavnost nebude konat!“ Já na to říkám, že oni zapomněli, že tato farnost patří do diecéze brněnské a že tam se tento svátek slaví! „Ale farnost Bohuňov je také v brněnské diecézi a farář, váš soused, nám slíbil, že to dělat nebude!“ On byl v Pacem in terris, tak ho přesvědčili. Co teď? Nechci se vzdát, horečně uvažuji. Konečně nápad.

Říkám: „Pánové, víte že MNV u nás staví novou zeď kolem hřbitova a práce nějak vážne. Proto se obrátili na mne, kdyby věřící brigádnicky vypomohli. Už jsem s lidmi mluvil. Dělalí teď sena a pak se do toho dají. Jenže když zjistí, že jste zakázali průvod Božího Těla, tak nikoho na tu brigádu nedostanu.“ Podívali se na sebe a po chvíli onen „nenápadný“ pán povídá: „Já bych vám ten průvod povolil, ale dopraváci to nedovolí,

protože by to bylo ohrožení dopravy.“ „Prosím vás, co s tím mají dopraváci společného, když trasa našeho průvodu nevede po silnici?“ já na to. A tak nakonec s těžkým srdcem průvod přece jen povolili. „Pane faráři, ale je to letos naposled!“ dodali. Myslел jsem, že je věc vyřízená, ale nebyla. Den před Božím Tělem přijeli autem z okresu dva funkcionáři, že průvod nemůže být. Zakázán je proto, že jeho trasa nevede po silnici, ale po polní cestě, na které jsou výmoly a je tudíž nebezpečí, že by si tam některá družička mohla zlomit nohu! Naštěstí byl u tohoto rozhovoru můj lektor, jinak předseda místní pobočky Červeného kříže. „Jsem pořadatelem této slavnosti a odpovídám za průvod po stránce zdravotní. Trasu jsem prošel, vše je v pořádku, ale přesto chci, abyste šli se mnou a přesvědčili se na vlastní oči,“ říká jim. A vzal kolečko písku a lopatu a vyjel za asistence obou starostlivých soudruhů na trasu zasypávat případné výmoly.

Nejvyšší hodnotou v socialismu je člověk, stálo na jednom plakátě a teď to bylo před námi demonstrováno... Komise se vrátila, závady nezjištěny, auto odjelo.

A přišel den slavnosti. Po mši svaté před průvodem povídám: „Bratři a sestry, víte, že jsme jediná farnost v okrese Svitavy, která má povolená průvody Božího Těla. Půjdeme se svátostným Spasitelem ven z kostela. Myslete na to a vzdávejte mu hold a díky i za ty farnosti, kterým to povoleno nebylo!“ Pod kůrem stáli muzikanti, dechová kapela a z jejich řad se hlasitě ozvalo: „Pane faráři, jsme nejen jediná farnost z okresu Svitavy, ale z celého Východočeského kraje, která má Božítělový průvod, my jsme to zjistili. Jsme na to hrdí a chceme vyjít jako zástupci celého kraje!“ Průvod se dal do pohybu. Lidé zpívali a ovzduší bylo plné jásavé radosti. Já, který prožil na rodném Slovácku

desítky mohutných průvodů, jsem musel přiznat, že žádný z nich neměl tak úžasnou atmosféru jako tento, v polích, v pravém „rozhrání“ Čech a Moravy, na hranici diecéze brněnské, olomoucké a hradecké! A slun-

cem ozářenou monstrancí jsem žehnal na všechny světové strany naší drahé země, jejímu lidu, a také všem, kteří nemohli být v této chvíli s námi.

Z deníku Otce Jana Topenčíka

K Synu svému nás doprovod...

Zkusme si představit, co asi prožívala Panna Maria před událostí, kterou rozjímáme v pátém tajemství radostného růžence. Co asi prožívala Panna Maria, když se jí ztratilo dítě? Její dítě, kterému obětovala celý svůj život, smysl Jejího života? To dokáží pochopit snad jen ženy - matky. Co to muselo být strachu, bloudění, hledání, vyptávání: „Neviděli jste někde...?“ A potom Ho našla v chrámě. Jaké ulehčení, jaké štěstí, jaká radost... Znova našla smysl života!

Při velikonočních událostech, kdy Pán Ježíš odevzdává svou Matku učedníkovi a v něm celé církvi, se Maria ujímá nového úkolu - být matkou všem pokřtěným a nejen jim. A Matka dobře ví, co děti potřebují, co je pro ně nejlepší.

Utíkejme se proto pod Její ochranu s důvěrou k Ní, k naší Nebeské Mamince. Svěřujme jí nejen sebe, ale i své blízké, všechny lidi a prosme: „... Synu svému nás doporučí, k Synu svému nás doprovod...“

Maria pak ty, jenž jsou jí svěřeni, zavede do chrámu, kde sama našla to nejcennější. Přivede nás ke svatostánku, kde na nás čeká Ježíš v Nejsvětější svátosti oltářní - BŮH a ČLOVĚK, SPASITEL a PÁN.

Je to skutečně On, Ten, skrze kterého byl stvořen svět; kterého ohlašovali proroci; Ten, který se

stal z lásky k nám člověkem, narodil se v chudícké betlémské stáji a jak se modlí kněz při mši svaté: „žil náš život a podobal se nám ve všem, kromě hříchu. Chudým zvěstoval spásu, zajatým vykoupění, zarmouceným radost. Byl poslušný až k smrti kříže, svou smrtí smrt přemohl a svým vzkříšením obnovil život.“

Je to skutečně On, Ten, který uzdravoval, vyháněl zlé duchy, křísil mrtvé; ke kterému se lidé tlačili, aby se Ho mohli dotknout a aby Ho viděli.

Je to skutečně On, Ten, který se z lásky k nám stal živým chlebem a krutou smrtí na kříži obětoval za nás svůj život. Každým dnem při mši svaté se pro nás znovu stává chlebem života a zpřítomňuje svou obět na kříži, z níž pramení naše spása. Stále zůstává přítomný v Nejsvětější svátosti oltářní, aby nás sytil, posvěcoval a vedl; abychom u Něho nacházeli ulehčení pokoj, radost a štěstí; abychom u Něho našli sílu znovu začít a vytrvat v dobrém, našli odpovědi na naše „proč?“, na otázku o smyslu našeho života.

Ano, je to skutečně On, který nám říká: „Pojďte ke mně všichni, kteří jste obtíženi...“

A právě k Němu nás vede Jeho Matka. Možná, že se nás také zeptá: „Mé dítě, proč hledáš obcerstvení tam, kde není? Proč hledáš naplnění života jen v pozemských věcech? Proč se nezastavíš a nezajdeš k mému Synu? Proč Mu dáváš jen zbytky svého času? Proč nedoceňuješ hodnotu Jeho přítomnosti v Nejsvětější svátosti?“

Maria tehdy hledala Ježíše, dnes hledá tebe. Potěšíš Její milující srdce?

Roman Tomek

Zázrak přetrvávající staletí

Italské město Siena, které leží v Toskánsku na třech malebných pahorcích, je známo v celém světě nejen nádhernou středověkou architekturou a svatou Kateřinou, ale především eucharistickým zázrakem, který stále trvá od roku 1730. 223 hostií, jež byly konsekrovány 14. srpna 1730, si navzdory všem fyzikálním a chemickým zákonům zachovává až doposud svou udivující čerstvost a ani v nejmenším není u nich pozorován proces stárnutí. Dánský spisovatel G. Joergensen, obrácený na katolickou víru, napsal v roce 1914, že je to jeden z největších světových zázraků, který trvá stále.

Dějiny tohoto zázraku začaly v předvečer Nanebevzetí Nejsvětější Panny Marie 14. srpna roku 1730. Všichni obyvatelé Siena se sešli v katedrále, aby se společně modlili slavné nešpory. Jiné kostely ve městě byly v té době zavřeny. Této situace využili zloději a vloupali se do baziliky sv. Františka. Při hledání vzácných předmětů rozbili dvířka od svatostánku a vzali stříbrné ciborium (nádoba,

v níž se uchovávají proměněné hostie) plnou svatých Hostií. Bratři minorité, v jejímž kostele se krádež stala, na to přišli až ráno. Zpráva o svatokrádeži se rychle roznesla mezi obyvatelstvem. Město vyhlásilo smutek a jeho představitelé rozkázali chytat zloděje všemi možnými způsoby. Na druhý den jeden z obyvatel našel víko ukradené nádoby. O dva dny později klerik Paolo Schiavvi, který se účastnil mše svaté v sanktuáriu Matky Boží v Provenzanu, si všiml, že v jedné z pokladniček je plno bílých Hostií. Po mši svaté okamžitě tuto skutečnost sdělil místnímu faráři, donu G. Bozzegolimu. Po otevření pokladničky našli 351 zašpiněných Hostií. Všechny pečlivě očistili a věc oznámili místnímu biskupovi, který okamžitě přijel, aby spolu s minority zjistil, zda se skutečně jedná o Hostie ukradené z baziliky sv. Františka. Podrobné zkoumání jejich domněnku potvrdilo. Bylo jich přesně 348 celých a 6 půlek.

Následujícího dne arcibiskup A. Zondadari při slavnostním procesi, kterého se zúčastnilo na 3 000 obyvatel s pochodněmi a kajícími kříži, přenesl nalezené Hostie zpátky do baziliky sv. Františka. Z celého okolí se scházeli věřící v takovém počtu, že Hostie musely být vystaveny k veřejné účtě po celé dny. Lidé s velikou vírou a láskou adorovali svaté Hostie, a tak se snažili omluvit za způsobenou svatokrádež. Více než 100 nalezených Hostií bylo uděleno věřícím při svatém přijímání. S časem však minorité i ostatní věřící došli k názoru, že nalezené Hostie by se neměly rozdávat ve svatém přijímání, ale měly by se uchovat k veřejné účtě. S uplyvajícími měsíci a léty všichni

Ostensorium se zázračně uchovanými Hostiemi. foto: Grassi.

s velikým údivem konstatovali, že Hostie nevykazují žádné známky stárnutí a že si zachovávají zvláštní svěžest a příjemnou vůni.

14. dubna roku 1780 P. Carlo Vipera, generál minoritského řádu, uskutečnil první oficiální zkoumání Hostií. Ve svém dekretu napsal: „Skutečnost zachování se svatých Hostií ve stavu absolutní čerstvosti po dobu 50 let jsme uznali za pravý zázrak.“

Další zkoumání zázračně zachovaných Hostií se uskutečnilo 9. února roku 1789 arcibiskupem

Tiberiem Borghesem. Ve svém protokolu napsal: „Stejně jako já sám, tak i mě doprovázející osoby, jsme prostřednictvím lupy pečlivě prohlíželi Hostie, které jsme rozložili na dvě pateny. Zjistili jsme jejich neobyčejnou čerstvost a neporušený stav.“ Dále arcibiskup provedl následující experiment: vzal dvě nádoby, do jedné z nich dal čerstvé nekonekrované hostie a do druhé Hostie konsekrované. Obě nádoby zapečetil a nechal uložit na 10 let. Po 10 letech byly nádoby před komisí otevřeny. Z hostií nekonekrovaných zůstal jen tmavě žlutý prášek, kdežto konsekrované Hostie byly ve výborném stavu.

15. června roku 1815 arcibiskup Sieny pověřil zvláštní komisi složenou z teologů a lékařů provést další zkoumání svatých Hostií. Po důkladném prozkoumání komise potvrdila zázračnou skutečnost o zachování čerstvosti zmíněných Hostií. Podobných průzkumů v průběhu dějin bylo mnoho. Nejdůležitější byly uskutečněny v roce 1914 na pokyn papeže Pia X.. Zkoumání provedla skupina významných vědců a profesorů ze Sieny a Pizy. Mikroskopické průzkumy dokázaly, že Hostie byly vyrobeny z nekvašené pšeničné mouky, která se zachovala ve výborném stavu. Testy prokázaly normální obsah škrobu. Komise poukázala na to, že nekvašený chléb by se po delší dobu mohl zachovat jen tehdy, kdyby byl připraven ve sterilním prostředí a pak přechováván v an-

Sv. otec adoruje Krista v Nejsvětější svátosti (14.9.1980), foto: Grassi.

tiseptické nádobě. Avšak Hostie byly upečeny tradičním způsobem a přechovávány v běžných podmínkách, takže byly vystaveny působení vzduchu a různých mikroorganismů, měly by tedy podlehnout rozkladu již po několika letech. Komise zjistila, že zachovalý výborný stav Hostií s udivující čerstvostí a příjemnou vůní navzdory všem fyzikálním a chemickým zákonům svědčí o velkém zázraku, který věda není schopna vysvětlit. Hlavním odborníkem provádějícím zkoumání byl světoznámý chemik prof. Siro Grimaldi. Ve své zprávě, kromě jiného, napsal: „**Výborně zachované svaté části nekvašeného chleba jsou jevem výjimečným, který vyvrací přirozený zákon zachování organické hmoty. Tato skutečnost je unikátem ve vědeckých análech.**“

Další zkoumání se uskutečnilo 3. června roku 1922 při příležitosti přenesení svatých Hostií do nového ostensoria. Výsledky testů byly stejné jako předcházející.

V roce 1950 bylo zhotoveno nové, vzácné a nádherné ostensorium a Hostie v něm byly uloženy. Bohužel nová nádoba byla velikým pokusem pro zloděje, kteří ji v noci z 5. na 6. srpna roku 1951 ukradli a Svaté Hostie vysypali na dno svatostánku. Po krádeži arcibiskup osobně spočítal Hostie. Byly všechny - 223 celých a 2 poloviny.

Do dnešního dne si Hostie zachovávají příjemnou vůni a zůstávají neporušené jako by by-

ly upečeny před několika dny. Musíme však mít na paměti, že tyto Hostie, konsekrované v roce 1730 i každé jiné konsekrované knězem při mši sv., jsou skutečně Kristovým tělem. Skrze toto zázračné znamení chce Pán Ježíš dát na vědomí všem lidem, že Eucharistie je On sám, skutečně přítomný ve svém zmrtvýchvstalém těle. Měli bychom z celého srdce děkovat Bohu za toto zázračné znamení dané nám pro posílnění naší víry ve skutečnou přítomnost živého Krista v eucharistických způsobách chleba a vína.

Zázračné Hostie jsou vystaveny k adoraci vždy 17. dne každého měsíce, na památku dne jejich nalezení po krádeži v roce 1730. Každým rokem o slavnosti Božího Těla jsou neseny ve slavnostním procesí po ulicích města Sieny. Toho průvodu se účastní na tisíce věřících. Světověznámý italský fyzik Enrico Medi po zkoumání zázračně zachovalých Hostií napsal: „Dějiny garantují absolutní kontinuitu zázraku: jsou to vždy tytéž Hostie ze 14. srpna roku 1730. Lid-

ská věda mlčí před tímto faktem zopakovaným 223 krát, který trvá ustavičně již více než dvě a půl století. Nejenže ho nedokáže vysvětlit, ale s jistotou ví, že jeho vysvětlení není možné a to proto, že tento fakt trvá navzdory všem nejznámějším a nejzákladnějším zákonům přírody. Máme tady co do činění se zásahem Příčiny, která není předmětem vědeckého zkoumání. Tento bezprostřední zásah Boha je zázrakem v přesném významu tohoto slova. Zázrakem, který trvá staletí, a tak svědčí o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii.“

Do Sieny, aby vzdali úctu eucharistickému zázraku, putovali papežové i světci: sv. Jan Bosco, sv. Pius X., bl. Benedikt XV., Pius XI., Pius XII., bl. Jan XXIII., Pavel VI..

Svatý otec Jan Pavel II. při návštěvě Sieny 14. září roku 1980 se dlouho modlil před Ježíšem, přítomným v zázračných Hostiích. Nakonec řekl s nadšením: „Zde je přítomnost!“

m.p. (překlad z Mišujcie się 3-4/2001)

Neznámá čínská mučednice pro Krista

Na konci 40. let 20. století se v Číně válkou chopili moci komunisté a začali systematicky likvidovat církevní školy. Do jedné z nich právě v době výuky náboženství ve čtvrté obecné vstoupil inspektor spolu s vojáky. „Časy se změnilly,“ prohlásil. „Seberte všechny tyto předměty,“ řekl a ukázal na kříž a náboženské obrazy na stěně. Když to vojáci poshazovali na zem, přikázal inspektor dětem: „Odneste to všechno na záchod!“ Nikdo se ani nehnu. „Tak bude to? Nebo začnu střítet!“ rozčilil se. Když ani potom nikdo nereagoval, přistoupil k jednomu děvčátku. „Ty to uděláš!“ Dívka plakala, ale navzdory urážkám a řvaní se nehnu. Inspektor nařídil shromáždit všechny v kostele. Na jeho pokyn vojáci roztřískali svatostánek. „Učili vás, že tu bydlí Bůh. Ukážu vám, jak jste byli podvedeni.“ Nato vysypal všechny konsekrované hostie na zem a vojáci je posílali. Tehdy přivedli spoutaného otce uvedeného děvčete. „Tak co, ještě věříš, že ve svatostánku přebývá Bůh?“ „Ano,“ klidně odpověděl muž. Inspektor nařídil otce zatknout a dětem poručil vyjít z kostela. Kněze uvěznil v sakristii, kterou zamkli. Hostie zůstaly ležet na podlaze. Zavržený kněz brzy ráno uslyšel v chrámu šramot. Podíval se klíčovou dírkou - a hle - dotyčná dívka přistoupila k vysypaným hostiím, poklekla, jazykem zvedla jednu z nich a polkla ji. Složila ruce a modlila se důvěřivě. To se opakovalo několik následujících dní. Jednoho rána však někdo prudce otevřel dveře. Ozval se výstřel. Dívka klesla na zem. Než skonala, z posledních sil přijala ještě jednou Tělo Páně, a pokoušela se zvednout a složit ruce. Nepodařilo se. Když k ní voják přistoupil, už nežila. Chvilí přemýšlel, potom zamířil k sakristii, odemknul ji a pravil uvězněnému knězi: „Jste volný.“ Ukázal na mrtvé děvče a řekl: „Kdyby se v každém místě našel někdo takový jako ona, nikdo by nebojoval po boku komunistů.“

podle pramenů R. Malý

Miluj mě takový, jaký jsi !

Milosrdný Ježíš - podle sestry Faustiny

Znám tvoji nouzi, tvé zápasy, útrapy tvé duše, slabosti tvého těla. Víím také o tvé zbabělosti, o tvých hříších, ale i přesto ti říkám: „Dej mi své srdce, miluj mě takový, jaký jsi!“

Jestliže čekáš, že se musíš stát andělem, aby sis získal moji lásku, nikdy mne nebudeš milovat. Jestliže jsi také zbabělý v plnění svých povinností a v cvičení svých ctností, i když upadáš do těch hříchů, které nedokážeš pochopit, nedovolím ti, abys mne nemiloval! Miluj mne takový, jaký jsi!

V každém okamžiku, v každé situaci, v které se nacházíš, v horlivosti nebo ve vyprahlosti, v důvěře nebo i v nedůvěře, miluj mne, jaký jsi! Chci lásku tvého ubohého srdce, protože pokud budeš čekat, až se staneš dokonalým, nikdy mne nebudeš milovat!

Což bych nemohl každé zrnko písku proměnit na drahokam, zářící čistotou, ctností a láskou? Což nejsem já nejsilnější? Jestliže se mi zalíbí ponechat onu podstatu nádhery v nebi, abych dal přednost ubohé lásce tvého srdce, nejsem vždy páнем tvé lásky?

Dítě moje, dovol mi milovat tě; chci tvé srdce. Určitě tě časem obrátím, ale dnes tě miluji takového, jaký jsi, a přeji si, abys také ty miloval mne takový, jaký jsi. Chci vidět z bezedné hlubiny tvé bídy vystoupit tvoji lásku!

Miluji v tobě i tvé slabosti, miluji lásku chudých a ubohých, chci, aby z chudých zaznělo velké zvolání: „Ježíši, miluji tě!“

Chci jedinou píseň tvého srdce, nepotřebuji tvoje vědomosti a tvůj talent. Jenom jedno je pro mne důležité: vidět tebe pracovat s láskou!

Nejsou to tvoje ctnosti, co si přeji. Pokud ti je dám - jsi tak slabý, že budeš žít jen svou sebeláskou. O to se nezajíměj! Mohl bych tě určit pro velké věci - ne, ty budeš neužitečný služebník, a já ti vezmu i to málo, které máš, protože jsem tě stvořil pro lásku.

Dnes stojím na prahu tvého srdce jako prosebník - já, Král králů. Klepu a čekám. Pospěš si, abys mi otevřel! Neodvolávej se na svoji bídu! Když dokonale poznáš svoji ubohost, bolestí umřeš.

Co by mne velmi zranilo, to by byla tvoje nedůvěra a pochybnost. Chci, abys i ten nejnepatrnější čin konal Jen z lásky ke mně. Počítám s tím, že mi uděláš radost.

Netrap se tím, že nemáš žádné ctnosti - já ti dám svoje. Když se budeš trápit, dám ti svoji sílu. Když mi daruješ svoji lásku, dám ti tak mnoho, mnohem více, než si dokážeš představit. Mysli stále na to, abys mne miloval takový, jaký jsi.

Dal jsem ti svou Matku. Nech všechno, ano, všechno procházet skrze její čisté Srdce!

Nečekej na to, že se musíš stát světcem, abys mi daroval lásku; nikdy mne tak nebudeš milovat; nikdy bys mne potom nemiloval. - A teď jdi!

-pr-

KŘEŠŤANSKÁ EKOLOGIE

My, křesťané, se modlíme často k Bohu, „který stvořil nebe a zemi,“ chválíme Pána za celý stvořený svět, děkujeme Mu za každodenní pokrm a prosíme o dostatek plodů země nutných k udržování života. Ale také stále víc jsme nuceni uvažovat o tom, jak zachovat krásu světa, naše životní prostředí, a tím i sebe sama. Ekologická krize je celosvětovým faktem. S obavami slyšíme časté zprávy o vodách oceánů a řek, jež jsou stále více znečišťovány jedovatými odpady, o kyselém dešti ničícím lesy a strukturu půdy, o narušené ozónové vrstvě chránící Zemi před zhoubným kosmickým zářením, o radioaktivitě v ovzduší, o atmosféře zamořené exhalacemi. O tom, jak každého dne vymírají desítky druhů rostlin a živočichů. Vnucuje se otázka: Jak dlouho ještě stačí odolávat živé organismy včetně našeho lidského? Jakou šanci na přežití má vůbec život tam, kde člověk soustavně ničí svůj vlastní svět, své životní prostředí a nemůže se dostat z bludného kruhu, do kterého se sám uvěznil, a nemá dost síly k tomu, aby ho prolomil?

Můžeme si říci přímo, že tento stav přírody je pouze přímým odrazem disharmonie uvnitř člověka a situace mezi lidmi a celými lidskými společnostmi. Všimáme si například, že tam, kde jsou lidé utiskováni, tam se obecně příroda více devastuje a válka je jednou z největších ekologických katastrof. A naopak: ničení přírody přináší s sebou ničení lidské společnosti. Často se spojuje s drancováním přírody nadkonzumace, nespravedlivé rozdělení dober, útisk chudých, rasismus, ponižující zacházení se ženami, dětmi nebo některými společenskými skupinami. Z druhé strany se ve společnosti, která směřuje

k obnovení Země, často mluví také o vzájemné účtě, pokoji, spravedlnosti nebo svatosti života. Nastoupilo také veliké znečištění intelektuálního prostředí ignorováním pravdy a morální odpovědnosti, redukováním lidského života na úroveň seriálových hrdinů. Slogany reklam a kýče popkultury vytvářejí klima, ve kterém mohou vyrůstat patologie různého typu.

Je potřeba si uvědomit, že tam, kde člověk ignoruje a popírá Tvůrce a jeho zákony, jde vstříc zániku. Vždycky musí začít u sebe. Už v listu Římanům čteme, že „příroda sténá a toužebně očekává, až se ukáže sláva Božích synů!“ Člověk, který odmítá být Božím dítětem, bude ji jen deptat a ničit. Současná věda dnes konstatuje důležitou věc: Je třeba skon-

covat se zvráceným názorem o „kontrolu a nadvládě člověka nad přírodou“ a nahradit jej pojmem „správcovství“. Jak víme, tento pojem je evangelijní: být moudrým správcem toho, co nám bylo svěřeno.

Ale nezapomeňme, že kromě vztahu Pán-správce nalezneme v Evangelii ještě krásnější vztah: Otec-děti. Svět a příroda jsou pro nás ještě něčím mnohem vzácnějším - jsou darem z lásky. V každém sebemenším zázraku Boží přírody můžeme zřetelně vnímat vyznání Boží lásky nám, svým dětem. Nádherně to pochopil sv. František z Assisi, nazývaný dnes „prvním ekologem“ a uctíváný jako patron ekologů. On se modlil: „At' Tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země, která nás živí a slouží nám a rodí rozličné plody s pestrými květy a trávou.“ Zažit toto vědomí by znamenalo objevit úplně nový přístup k přírodě a úplně nové zacházení s ní. Pak by již nebylo ekologických krizí. Ale než k tomu člověk dozraje, ať se zatím naučí aspoň být svědomitým správcem svěřeného.

Je zajímavé, že v pradávných dobách Starého zákona, když se objevily v přírodě výrazné výkyvy a disharmonie, jako např. potopa, velké sucho, zemětřesení, hlad a nemoci, proroci vždy neúprosně volali: „To způsobil náš odklon od Hospodina, náš hřích! Změňte smýšlení! Obratse se! Dejte do pořádku svá srdce!“ - Vše je spojeno v jednotu. Hmotná příroda s neviditelnou sférou ducha v člověku. Vše záleží na tom, zda žijeme v souladu s Tvůrcem nebo ne. Myslím, že podobně neúprosnou výzvu je třeba adresovat dnešnímu lidstvu a světu.

Je tu ale nesmírná naděje: Zatímco věda dosud neobjevila rychlý způsob, jak vyčistit a obnovit čistotu ovzduší, oceánů a půdy od zhoubných škodlivin, je znám způsob, jak obnovit a očistit duchovní ovzduší světa, z něhož vyplývá vše ostatní. Bůh nám tento způsob zjevil. Je to jeho Láska, jeho náruč otevřená každému, kdo do ní zamíří. V této Láске zanikají všechny hříchy zamořující nejen duši člověka, ale otravující ovzduší celého našeho světa smogem zla. Je to svátost smíření. Smír, očista, uzdravení, a pak křesťan je nový tvor, je smířen s Bohem pro Kristovy zásluhy. Bůh už nepřičítá člověku jeho poklesky, odepisuje dluhy, snímá zátěže.

Všude tam, kde lidé toto pochopí a zamíří k Otci, aby obnovili svůj život, uzdravuje se a obnovuje i náš svět. Dostává novou naději. Jeho atmosféra, zamořená nevěrou, pýchou, zlostí, sobectvím a vším možným zlem, dostává v těchto lidech živá ohniska Božího působení. Až půjdeme k svátosti smíření, uvědomme si dosah tohoto smíření. Netýká se jen nás osobně, ale mění stav světa, umožňuje Bohu, aby skrze naše srdce vstoupil do tohoto světa k jeho záchraně. S tímto pocitem odpovědnosti zpytujeme své svědomí, litujeme hříchů,

vyznávejme je a poctivě na sobě pracujeme. Toto by měl být minimální program všech křesťanů v boji za zachování života na Zemi. Víra by měla znamenat neviditelnou ofenzívu milosti Boží v mnoha srdcích. Žít důsledně v Božím Duchu, v jeho milosti, ve spojení s Ním.

zpracoval Stanislav Jaromí OFM Conv.

*Mnoho malých lidí,
kteří dělají mnoho malých věcí
na mnoha malých místech,
může změnit tvář světa.*

Pokoj se stvořením

*Desatero sv. Františka z Assisi.
Podloženo jeho spisy
a františkánskými prameny.*

1. Buď člověkem uprostřed tvorů, bratrem mezi bratry.
2. Jednej se vším stvořeným bytím s láskou a úctou.
3. Tobě byla svěřena země jako zahrada; pečuj o ni s moudrostí.
4. Starej se o člověka, o zvíře, o bylinu, o vodu a vzduch, aby země nezůstala zcela bez nich.
5. Uživej věci s mírou, protože marnotratnost nemá budoucnost.
6. Je ti dáno poslání odhalit mystérium pokrmu: Aby se život naplnil životem.
7. Přetrhni uzel násilí, abys porozuměl, jaké jsou zákony existence.
8. Pamatuj, že svět není jen odrazem tvé představy, ale nosí v sobě vyobrazení Nejvyššího Boha.
9. Když porážíš strom, nechej jeden výhonek, aby život pokračoval.
10. Našlapuj na kameny s úctou, neboť každá věc má svou hodnotu.

(přeloženo z italského)

Generální kapitula minoritů

Co je generální kapitula? Aktuální legislativa Řádu minoritů mluví, že generální kapitula je nejvyšší autoritou řádu. Zúčastní se jí všichni provinční ministři všech provincií řádu rozptýlených po celém světě. Scházejí se, aby zkoumali život řádu, věrnost františkánskému povolání a různé aktivity (služby) řádu. Prostřednictvím bratří jsou na kapitule přítomné skutečnosti Františkánského sekulárního řádu, Rytířstva Neposkvrněné založeného sv. Maxmiliánem Kolbe, misíí (sekretář pro misie) a další aktivity bratří z různých kulturních kontextů a států. Ve Větším životopise sv. Františka sv. Bonaventura napsal, že sv. František považoval za kapituly důležité okamžiky života řádu. Vskutku „bylo hodně bratří, proto horlivý pastýř (sv. František) začal shromažďovat bratry na generální kapitule, na které mohl každému z bratří přidělit nějaký úkol a všechny povzbudit“.

Úlohou generální kapituly je také volba generálního ministra - nástupce sv. Františka, který se svou radou řídí řád. Volba se koná s pomocí lístků a zvolený je ten, kdo má absolutní většinu hlasů.

Od doby sv. Františka se konají generální kapituly františkánských řádů. Tento rok Řád minoritů slavil generální kapitulu v Ariccia (29.1.-25.2., blízko Castel Gandolfo, 20 km od Říma). V úvodním slově generální ministr připomněl 105 bratřím - účastníkům kapituly shromážděným z pěti světadílů, z 60 národností, 56 řeholních jurisdikcí, kteří zastupovali 4500 bratří žijících v 665 kláštorech - slova povzbuzení z listu Svatého otce *Novo millennio ineunte*, ve kterém papež kreslí směr křesťanského života do nového milénia a cituje slova Lukášova evangelia: *Zažď na hlubinu*. Právě také tento účel měla generální kapitula. Byl to čas společného slavení Eucharistie, modlitby a hledání Boží cesty pro náš řád.

10. února jsme zvolili nového generálního ministra: **bratra Joachima Giermka**, z provincie sv. Antonína z Padovy v USA, doposud vikáře řádu, jemuž je 58 let. Je 118 generálním ministrem řádu minoritů.

V neděli 11. února jsme jeli na pouť do Assisi ke hrobu sv. Františka a do Porciunkuly modlit se

Nově zvolený generální ministr Řádu minoritů J. Giermek na audienci u Svatého otce 17. února t.r.

a prosit o jeho přímluvu za nového generálního ministra a za celý řád.

Dalším důležitým bodem - ke konci generální kapituly - bylo setkání s papežem. Audience se konala v sobotu 17. února. Svatý otec předal do rukou generálního ministra poselství, ve kterém napsal mezi jinými napsal:

„Znovu začít u Krista“ (srov. *Novo millennio ineunte* § III): to má být první vaší povinností, drazí bratří minorité. Jen když budete silně opření na Kristu budete moci splnit směrnice a ustanovení, které jste přijali během kapitulních zasedání, abyste odpověděli na naléhavé výzvy a apoštolské přednosti. Tato láska ke Kristu se musí vyjádřit, na prvním místě, ve věrnosti modlitbě osobní a společné, zvláště liturgické, která charakterizovala váš řád už od začátku. Sv. František se obrátil na Generální kapitulu a všechny bratry těmito slovy: „naléhavě prosím, jak jen mohu, generálního ministra, svého Pána, aby se přičinil o neporušené zachování ře-hole ode všech, a aby klerici konali bohoslužbu hodin se zbožností před Bohem, a nemají při tom hledět na krásu hlasu, ale na soulad ducha, aby hlas byl jedno s duchem a duch aby zněl v souzvuku s Bohem. Tak se budou líbit Bohu čistotou srdce, a ne lichoť změkčilým hlasem uším lidu (*List generální kapitule*, 6). Váš bratrský život a vaše evangelizační misie přinesou hodně ovoce, pokud budou vyplývat z jednoho modlícího se společenství, které v setkání s Bohem najde smysl a vnitřní energii pro denní věrnost svým povinnostem.“

Stanislav Gryň prov.ministr, Praha

Blahoslavení bratři minoritě

V neděli 11. března t.r. se na náměstí sv. Petra v Římě konala největší v dějinách církve beatifikace. Svátý otec Jan Pavel II. blahorečil 233 španělských mučedníků z období španělské občanské války v letech 1936-1939, kteří byli zabiti z nenávisti ke Kristu a k církvi. Mezi těmito mučedníky je i šest minoritských bratří.

Minorité, po 350 letech nuceného „vyhnání“, začali ve Španělsku znovu obnovovat svou činnost v roce 1904. Až do občanské války, i když se snažili založit nové kláštery, měli jen jedno působiště v Granollersu. Početní kandidáti, kteří se hlásili do minoritského řádu, dávali naději na rychlý rozvoj řádu ve Španělsku. Jiné provincie, především sardinská a marchijská, pomáhaly v tomto díle, zvláště v oblasti formace.

Avšak občanská válka tyto plány zmařila. Ještě v roce 1936, kdy se situace prudce zhoršovala, kvardián P. Petro Rivera psal generálovi řádu P. Bedovi Hessovi v dopise tato slova: „Tady v Granollersu, Bohu díky, je všechno v pořádku - jedenáct mladíků šťastně dokončilo kurs...“. Na jiném místě dopisu čteme: „Celkem jsme zde spokojeni... práce nám nechybí, neboť kromě povinností s kandidáty, vyučováním a službou v našem kostele, se staráme i o nemocnici; navíc jsme dosti často zváni do sousedních farností, abychom tam zpovídali a kázali. Faráři z okolí si práce našich bratří velmi váží.“

Dne 20. července 1936 byla ve španělském rozhlase vysílána zpráva: „Je třeba zničit církve a všechno, co ji připomíná. Jaký význam má skutečnost, že kostely jsou památníky umění? Bojující revolucionář se před nimi nezastaví.“ Velmi rychle nato začalo pronásledování, které v roce 1936 přineslo smrt šesti bratřím. Ostatní bratři byli vězněni a rozehnáni. Klášter byl spálen.

podle pramenů bB

Minorité - španělští mučedníci z roku 1936. V pozadí ruiny minoritského kláštera v Granollersu (Barcelona).

1. P. Alfonso López (1878-1936)
2. P. Dionisio Vicente Ramos (1871-1936)
3. br. Francisco Remón (1890-1936)
4. br. Miguel Remon Salvador (1907-1936)
5. P. Modesto Vegas (1912-1936)
6. P. Pedro Rivera (1912-1936)

Občanská válka ve Španělsku (1936-1939)

Od r. 1931 po abdikaci Alfonse XIII., bylo Španělsko vystaveno vnitřním sporům a bojům mezi republikány a přívrženci monarchie. Ve volbách v r. 1936 zvítězil levicový blok a vlády se ujala koalice Lidové fronty. V červenci r. 1936 zahájili generálové v čele s F. Frankem vojenský útok proti republice, který se změnil v občanskou válku. Podle odhadu si válka vyžádala na 700 000 obětí; 30 000 osob bylo popraveno či zavražděno.

vyšebecná encyklopedie Diderot

CHRÁM NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE VE FRÝDKU

Poutní chrám Panny Marie Frýdecké, kdysi působivá dominanta města i okolí, dnes v obklíčení šedivých panelových věžáků, býval svého času cílem nesčetných poutníků, putujících zblízka i zdaleka. Mají-li Čechy sv. Horu, Morava Sv. Hostýn, má i Slezsko své Lurdy, jak je Frýdek někdy nazýván.

Na severozápadní straně města na mírném návrší, lidově zvaném „Vápenky“ (pálilo se tam vápno), stojí velkolepá renesanční svatyně Panny Marie. Poutní místo, každoroční cíl poutníků ze Slezska, Moravy, Slovenska i z blízkého Polska.

Vstoupíme-li hlavním portálem do chrámu, upoutá nás oltář, na němž se vznášá paladium slezského lidu - památná, jeden metr vysoká, tmavošedá, z pískovce vytesaná socha Panny Marie.

foto: bB

Prameny uvádějí, že socha pochází z doby hraběte Františka Eusebia z Oppersdorfu (1651-1691), majitele frýdeckého panství. Byla vytesána frýdeckým řemeslníkem a z podnětu hraběte umístěna na kopci naproti zámku. Lidé zde prosili o pomoc a také ji nacházeli. Počet poutníků vzrostl zvláště v době, kdy se začaly po okolí šířit zprávy o milostech a zázracích u sochy Panny Marie. Frýdek se tak stal známým a vyhledávaným poutním místem.

Tehdejší majitel frýdeckého panství, hrabě František Pražma, byl jako patron přesvědčen, že přišla vhodná chvíle, kdy bude moci frýdeckého faráře zbavit poutního místa a odevzdat je opavským minoritům, jimž byl obzvláště nakloněn. Nastal spor, v němž každý hájil svoje stanovisko. Farář si stěžoval u vratislavského biskupa. Ten rozhodl věc ve prospěch faráře a zbavil hraběte patronátu. Hrabě biskupovo rozhodnutí neuznal a sochu Panny Marie dal z kaple na Vápenkách přenést do kaple zámecké, maje v úmyslu tajně ji odeslat do Opavy. Tomu však zabránili Frýdečané, kteří dnem i nocí sochu střežili, aby se tak nestalo. Hrabě byl neústupný a spor se vlekl. Biskup věc předložil císaři Karlu VI., který rozhodl ve prospěch faráře.

Poutníků k Panně Marii Frýdecké každoročně přibývalo, a proto farář Heřman Kalinovský postavil z milodarů r. 1706 nad kamennou sochou P. Marie dřevěnou kapli. Pro představu uvedme, že nástupce Kalinovského, farář Václav Faldina, uvítal od 21. 4. 1712 do 12. 10. 1713 celkem 143 procesí poutníků (celkem 66 550 poutníků).

Pro tisíce poutníků však dřevěná kaple nestačila. A proto 4. října 1740 byl zásluhou faráře Kryštofa Pašky (1740-1752) položen základní kámen současného chrámu, jenž byl postaven v letech 1740 - 1759 podle plánu Bartoloměje Wittnera na místě dřevěné kaple. Podle úsudku znalců je to mistrovské dílo, dodnes v širokém okolí největší a nejkrásnější.

Chrám byl vysvěcen 13. května 1759 vratislavským biskupem Filipem Gotthardem Schaffgotschem za přítomnosti poutníků a zasvěcen slavnosti Navštívení Panny Marie.

Uctívání Panny Marie Frýdecké nabylo velikého rozšíření. Zbožní křesťané se utíkali v různých potřebách k Matičce Frýdecké, zvláště v nemoci. Jsou známé příběhy uzdravení: v roce 1711 se zrak navrátil Kateřině Zapletelové z Raškovic, rok nato získala Barbora Malčíková z Prostějova zpět ztracený sluch, Alžbětě Stařínské se v roce 1743 navrátila řeč, řada svědectví hovořila o uzdravení chromých, těžce nemocných, dospělých i dětí. Z dokumentu sepsaného po r. 1739, se dovidáme, že hraběnka z Tovačova, která byla dlouhý čas sužována nevyléčitelnou chorobou, měla v noci vidění Panny Marie, která jí vyzvala k pouti do Frýdku. Hraběnka se nechala přinést na nosítkách, nemohla učinit jediný krok bez cizí pomoci. Po svatém přijímání se jí navrátila pohyblivost a s úžasem odešla z chrámu pěšky. Od té doby byli tovačovští poddaní zproštěni několika dnů roboty, aby každoročně mohli dojít s procesím do Frýdku.

Od svého vzniku až dodnes se nad frýdeckou svatyní přehnalá mnohá bouře. V době nepokojů a válek se stávala místem modliteb za mír a šťastný návrat milovaných osob. I dnes vybízí poutníky, aby celý svůj život se všemi každodenními starostmi odevzdávali všemohoucímu Bohu skrze ruce Matky Boží.

Dne 23. listopadu 1999 se dostalo frýdeckému chrámu Navštívení Panny Marie velké pocty. Chrám byl jmenován Svatým otcem Janem Pavlem II. bazilikou minor. Takového ocenění se dostává jen kostelům zasloužilým, známým a vzácným. O zasloužilosti, známosti a vzácnosti poutního chrámu ve Frýdku nepochybuje snad nikdo z těch, kteří jej znají. Můžeme říci, že povýšení na baziliku je projevem úcty a vděčnosti samotné Panně Marii za nesčetné milosti, které vyprosila všem, kdo se k Ní utíkali právě ve frýdecké svatyni.

zpracovala D. Vaňová

foto: iam: archiv

Redemptoristé ve Frýdku

V ostravské komunitě redemptoristů (Kongregace nejsvětějšího Vykupitele založena v roce 1723 Alfonsem z Liguori) u kostela sv. Václava působil za první republiky horlivý kněz P. Rudolf Schikora. Byl velice bystrý a podnikavý. Založil tiskárnu, tzv. tiskový apoštolát. Přemýšlel, kde by mohl postavit nový exerciční dům. Jeho oko padlo na Frýdek, významné mariánské poutní místo. V blízkosti mariánského kostela s dovolením představených zakoupil pozemek a postavil exerciční dům. Konaly se v něm exercicie pro všechny stavy věřících. Ale nejen to. Bylo v něm zřízeno i katolické nakladatelství. P. Schikora pak rozvinul velký tiskový apoštolát. Vydával se svými spolupracovníky brožurky. P. Schikora velice toužil po tom, aby mariánský kostel byl vyňat z diecézní správy a svěřen redemptoristům. Bohužel v té věci

neuspěl. Kostel zůstal dál ve správě diecézních kněží. V osudné noci 1950, kdy 13. dubna byly přes noc likvidovány řehole a řády a řeholníci vyvezeni do koncentračních klášterů v pohraničí, skončila i činnost redemptoristů ve Frýdku. Dům zabral stát.

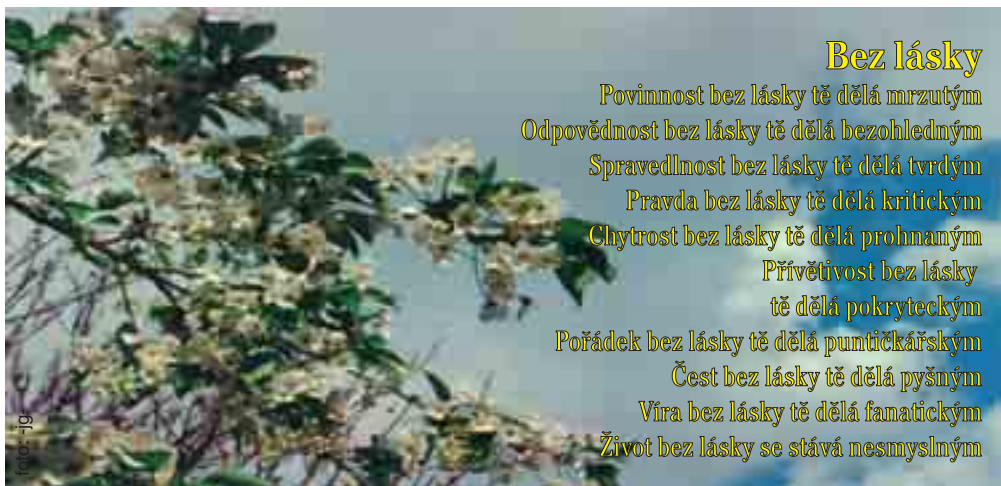
Teprve po 18 letech za „Pražského jara“ se naskytl redemptoristům možnost vrátit se znovu do Frýdku. Tentokrát Dubčekovo reformní období přineslo církvi částečnou svobodu. Ovšem řehole a řády ještě obnoveny být nesměly. Proto se redemptoristé vrátili do Frýdku ne jako řeholní komunita, ale jako kněží ve službách československé administratury. Jeden z nich byl jmenován farářem frýdeckým - P. Jedovnický, další dva byli jmenováni jeho kaplany (P. Čichoň a P. Štěpánek), jiný zde působil jako varhaník (P. Král), jiný opět jako pomocný kněz důchodce (P. Cigan). Nebydleli v klášteře, který byl stále v rukou státu, nýbrž ve farní budově. Tam jim též oběd vařil bratr Marian, jakožto zručný kuchař.

Komunistické úřady však po nějaké době vyslídily, že se zde ve Frýdku skrývá pod farním pláštíkem vlastně řeholní komunita. Netrvalo pak dlouho a všichni byli přemístěni pryč, každý jinam. Farnost pak přišla opět do rukou diecézních kněží. Takto skončila činnost redemptoristů ve Frýdku po druhé.

Konečně po dalších 20 letech se redemptoristé znovu objevili ve Frýdku. „Sametová revoluce“ povolila komunistický režim s jeho náboženským útlakem a církev mohla opět svobodně působit. Na opuštěné biskupské stolce byli jmenováni noví biskupové, řehole a řády byly znovu obnovovány, ale domy jim ihned vráceny nebyly. Bylo třeba o ně bojovat. A ten boj o vrácení odcizeného církevního a řeholního majetku trvá dodnes. Jen některé domy se podařilo získat zpět. A mezi nimi právě exerciční dům ve Frýdku. Redemptoristé, kteří sem přišli, jej opravili a nastěhovali se do něho. Ne sice přímo do exercičního domu, ale do sousedního domu s ním spojeného. Tam přenesli i farní úřad, když jim byla svěřena duchovní správa frýdecké farnosti.

Prvním farářem po revoluci byl jmenován P. Čichoň, který se též velmi zasloužil o to, aby byl redemptoristům vrácen jejich dům. Jemu k ruce byli jako kaplani přiděleni postupně P. Kadlec, po něm P. Bauchner, který se též stal po odchodu P. Čichoně farářem frýdeckým. Po jeho odchodu do Plzně převzal vedení farnosti mladý polský redemptorista P. Tomáš Waściński.

zpracovala D. Vaňová

Bez lásky

Povinnost bez lásky tě dělá mrzutým
 Odpovědnost bez lásky tě dělá bezohledným
 Spravedlnost bez lásky tě dělá tvrdým
 Pravda bez lásky tě dělá kritickým
 Chytrost bez lásky tě dělá prohnaným
 Přívětivost bez lásky
 tě dělá pokryteckým
 Pořádek bez lásky tě dělá puntičkářským
 Čest bez lásky tě dělá pyšným
 Víra bez lásky tě dělá fanatickým
 Život bez lásky se stává nesmyslným

Dlužím P. Marii Neposkvrněné veřejné poděkování za život miminka, který měl být ukončen na jedné z „klinik smrti“. Nesmírně vděčím naší Nebeské Mamince i za vyřešení vážných problémů v těhotenství, které moje kamarádka po svém rozhodnutí se pro život dítěte měla.

Tento dopis dlouho odkládám a hledám ta nejkrásnější slova na poděkování, ale nedostávají se, proto úplně obyčejně...

Udělal jsem něco hrozného...

Na počátku minulého roku moje kamarádka potřeby otěhotněla. Radostné zjištění však díky všem okolním vlivům a smýšlení dnešního světa se stalo pro rodinu a nastávající maminku doslova hororem. Rodina je veskrze ateistická, a sama kamarádka, která nebyla ve víře vychována, existenci Boha tak nějak tuší a svou „víru“ si vykládá po svém.

Rozhodnutí se pro třetí dítě v rodině na konci tohoto století je označováno za bláznovství, navíc jí je „již“ 34 let, což je i ze strany lékařů věk velmi rizikový, a tudíž je těhotenství chápáno jako nežádoucí. Proti byla i skutečnost ne příliš dobrého zdravotního stavu mé kamarádky, která užívala nemalé množství léků v těhotenství zakázaných.

Navíc si má přítelkyně po 9 letech, které trávila s dětmi doma, konečně našla dobře placenou práci (vyhrála konkurs) a představy rodiny se ubíraly úplně jiným směrem - práce, peníze, dovolené, touha konečně si něco užít, když už děti nejsou tak malé. Proto jasný verdikt všech lidí v okolí zněl nesmlouvavě: „Odstranění tohoto problému!“, ale rychle, aby nebylo pozdě a šlo jen o miniinterrupci nebo „dokud to ještě není dítě“ atd. Samozřejmě, že v této situaci nikdo nenazývá věci pravým jménem. Namísto děťátka, miminka se používá slovo „to“, „problém“, „komplikace“, či v lékařských kruzích lépe „plod“. Stejně tak nikdo neřekne zabít, zavraždit, ale „dát pryč“ nebo „dát vzít“, „vyřešit problém“, či cizím slovem „interrupce“, které zní vědecky a stejně tomu nikdo až tak moc nerozumí.

Samotná maminka, jinak dost citlivá osoba, byla postavena před hotovou věc s tím, že na

její názor a pocity se vlastně nikdo neptal. Když řekla, že si dítě nechá, bylo vždycky spoustu argumentů, jak ji umlčet. Jako spolehlivý důvod stačilo uvést, že díky užívání prášků by mohlo být dítě postižené, a to přece bude lepší je nemít. A tak i sama matka, která je dítěti nejbližší, se nakonec nechává zviklat.

Jediným světlým bodem byl v tomto případě obvodní pan doktor mé kamarádky, který cítí život od jeho počátku. Ten jí dodával odvalu a povzbuzení a rozhodně byl proti zabití dítěte.

Na můj postoj okolí mé kamarádky až tak nedbalo. Mám totiž pouze jedno dítě (adopci manžel odmítá) a nemám tedy co komu do toho mluvit, když sama... Právě proto mě o to víc bolí, že v případech, kde Bůh život dává, rodiče tyto děti bezhlavě nechávají zabíjet pod jakoukoliv záminkou. Mít děti přestalo být moderní, je to jakási černá múra, která straší dnešní svět. Děti jsou překážkou kariéry, nedovolují volný pohyb za zábavou a hlavně stojí peníze. Zkrátka je to oběť, která se v dnešní době už tak moc nenosí.

Obrátila jsem se tedy na naši Nebeskou Maminku: „Panno Maria, Neposkvrněná, má Nebeská Maminko, Ty víš lépe než já sama, jak mě bolí každá smrt nevinného děťátka, prosím pomoz a zachraň je.“ Všechno jsem se svou chabou vírou odevzdala do Jejich rukou. V duchu jsem pak pocítovala klid a zvláštní přesvědčení, že to bude v pořádku. O život dítěte se mnou prosili další, které jsem k tomu vyzvala. Mé kamarádce jsem dala kartičku s medailkou Neposkvrněné a prosila jsem ji, aby ji stále nosila při sobě.

V osudný pátek, když jsem moji kamarádce telefonovala, abych ji opětovně povzbudila

k rozhodnutí pro život, mi její maminka oznámila, že přece jenom odjeli do nemocnice. Začala jsem se modlit bolestný růženec a odevzdávajíc vše Bohu jsem přemýšlela, jak pomoci raněnému svědomí mé kamarádky.

Odpoledne (byly právě 3 hodiny) jsem měla telefonát - kamarádka volala:

„Marie, udělala jsem něco hrozného!“

„Já jsem slyšela...“

„Já jsem z té nemocnice utekla!“

„Ale to není hrozné, to je nádherné!“

V duchu jsem velebila Boha a děkovala za mocnou přímluvu Neposkvrněné. Děkovala jsem kamarádce za rozhodnutí pro život a znovu jsem ji ujistila, že přes všechny problémy bude pro jejich rodinu požehnáním.

Rozhodnutí pro život však provázela velká spousta překážek, snad chtěl Zlý ukázat, zač je toho loket.

Pracovní poměr mé přítelkyni byl ukončen, a to takovým způsobem, že neměla mít nárok na mateřskou, ale Bohu díky, vše se dobře vyřešilo. V létě zasáhl jejich dům, auto a zahrádku příval krupobití, jež se v těch dnech na jihu Čech přehnal. K tomu se od čtvrtého měsíce těhotenství přidaly vážné zdravotní problémy a hrozil samovolný potrat. Po dlouhých týdnech doma na lůžku měla kamarádka nastoupit do nemocnice, protože to dle vyjádření lékaře bylo již nevyhnutelné. Právě jsme odjížděli do Medžugorje a byli jsme se před dovolenou rozloučit. Má přítelkyně byla sbalená do nemocnice, kam ji měl manžel právě odvézt. V té situaci jsem dostala vnučnutí a sejmula jsem z krku svou vlastní zázračnou medailku a pověsila jí ji na krk. Řekla jsem jí, ať ji nosí stále u sebe a důvěřuje Panně Marii.

Po návratu z dovolené jsem se dověděla, že krátce po našem odjezdu se její zdravotní stav

natolik zlepšil, že do nemocnice neodjela a dokonce vysadila i některé léky a lékař jí dovolil i rozumný pohyb. Zbytek těhotenství proběhl bez větších problémů a 16. října 2000 se mé kamarádce narodil krásný zdravý chlapeček - chvála Kristu a Marii!

Dítě se skutečně stalo požehnáním té rodiny, problémy, které provázely rodinu, se vyřešily často až nečekaně dobře. Při pohledu do postýlky všichni září radostí a nedokáží si připustit ten hrozný úmysl, který měli.

Nedostává se mi slov, abych vylíčila nesmírné díky a svou vděčnost Bohu a Blaho-

slavené Panně Marii. Jedná se jen o jediný lidský život, který tak byl díky přímluvě Milostivé Panny Marie ušetřen. Kolik prostředků, času, námahy a obětí však často vynakládáme pro záchranu jediného člověka např. zraněného při autohavárii, závislého na drogách apod. Je nesmírně smutné, že naproti tomu nemá žádnou hodnotu lidský život, pokud tento je vidět jen prostřednictvím sonografu a měří pouze několik centimetrů.

„Ó Maria, bez poskvrny prvotního hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátelé církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“

Marie Veselá, Milevsko

Krkonošský rodák na Amazonce

V březnu r. 2000 vysílala stanice Praha rozhovor s proděkanem přírodovědecké fakulty prof. Bohumilem Jánským o jeho výpravě k pramenům Amazonky. Ten sdělil, že hojně přitom používal zápisky a mapy trutnovského rodáka, jezuity Samuela Fritze. Tento misionář zemřel r. 1725 v redukci San Joachim. Za komunistické éry se o něm - z pochopitelných důvodů - nesmělo mluvit, před vládou bolševiků nebyl příliš znám. K jeho faktickému „objevení“ došlo až teprve v posledních letech díky přírodovědcům, jímž velmi posloužily Fritzovy zápisky. Na Krakonošově náměstí v Trutnově mu byla umístěna pamětní deska s textem: „Pater Samuel Fritz, SJ, nar. 9.4.1654 Trutnov, zemř. 20.3.1725 Jeberos, Peru. Jako jeden z prvních Evropanů splul Amazonku až k jejímu ústí do Atlantického oceánu a vytvořil první podrobnou mapu tohoto veletoku.“

Tolik k významu tohoto českoněmeckého jezuity pro zeměpis. Nás ale zajímá duchovní stránka činnosti onoho trutnovského rodáka. Tu nepochopíme, dokud se nevzijeme do barokní doby s jejím náboženským nadšením a cíleným pěstováním ochoty obětovat všechno pro spásu duší, jít až do nejdálčenějších končin země s vyhlídkou, že už nikdy neuvidím svoji domovinu, jen proto, abych pomohl zcela neznámým lidem v pralese přijít do nebe, které i jim Ježíš Kristus otevřel svojí krvavou obětí na Kalvárii. To byla láska, k níž naše postmoderní éra se svojí sekularizovanou kulturou nevychová a nevede, láska k lidem, o nichž téměř nic nevím, láska pod zorným úhlem věčnosti, kdy přinést jim Ježíše Krista, Marii a nebe s vládou Trojjediného Boha patřílo k největším darům, jaký je možno poskytnout. To přesahuje naše chápání, takové poselství nám zní stejně vzdáleně jako hudba galaxií.

Proto patří obrovský dík Otci Josefu Koláčkovi SJ, že se pokusil ve svém nedávno vydaném životopise tohoto trutnovského ro-

dáka přiblížit současnému člověku na základě dochovaných pramenů nejen jeho vnitřní pohnutky, ale také celkovou atmosféru českého baroka. Pro nás, milující bezpečí a pohodlí letů Boeingem a ubytování v hvězdičkových hotelích, je přímo neuvěřitelné, jak se mladí kněží Tovaryšstva přímo „drali“ o to, aby mohli odjet do jihoamerických misií, ačkoliv věděli, že půjde o cestu plnou nástrah a nebezpečí, při níž mají zhruba jen poloviční jistotu, že to přežijí. „Caritas Christi urget nos“ - láska Kristova nás pohání....

Jezuitské misie jsou dokladem, že prvořadá starost o nebe přináší nakonec i požehnání pro život na této zemi. Indiánské redukce, které Tovaryšstvo vytvořilo v povodí Amazonky i jinde v Latinské Americe, byly vzorem spravedlivého uspořádání společnosti, s jakým se v dějinách setkáváme jen vzácně, což musel uznat i tak velký nepřítel Církve jako Voltaire. Samuel Fritz se na jejich zřizování horlivě podílel, sám také - jako ostatně většina jezuitů - bránil své chudé Indiány před násilím bílých mocipánů, kteří je chtěli zajímat jako otroky. To všechno později zničili ve své nenávisti zednářští osvícenci v čele s portugalským diktátorem Pombalem.

Samuel Fritz se této doby už nedožil. Dokumenty, předložené Otcem Koláčkem, však ukazují, že počátky novověkého proticírkevního nepřátelství mocných tohoto světa, se už tenkrát projevovaly. Osvícenské systematické ničení víry nepřineslo jenom likvidaci jezuitských redukcí, znamenajících pro Indiány opravdové dobrodiní, ale vůbec všeho, čeho křesťanská civilizace dosáhla. Nacismus a komunismus jsou krutě hořkými plody tohoto vývoje směrem od Boha. Trutnovský rodák Samuel Fritz nám připomíná starou pravdu, stále nemilou a nerado slyšenou, že jenom víra, obrácení ke Kristu, je řešením. Proto sv. Otec mluví o „nové evangelizaci“.

Radomír Malý

Otče, už dávno se mi nestalo, abych se pohádala s mamkou. Koupila jsem si lehké letní šaty. Velmi se mi líbily a nebyly ani moc drahé. Podle mamky jsou příliš výstřední. Jsou prý příliš krátké a průsvitné. Říkala mi, že taková móda není pro slušné věřící děvče. Když si je obleču, budu prý příčinou pohoršení a dokonce hříchu pro nejednoho chlapce. Rozhodně budu zbytečně dráždit Igora, a to bych si měla pořádně rozmyslet. Musím ti, otče, upřímně říci, že jsem neměla v úmyslu ani v nejmenším někoho pohoršovat, ale šaty se mi prostě líbily, i když jsou podle mamky příliš moderní. Mne se taková móda líbí. Jak bych si měla počínat dál?

Rozhovory se Sylvou

Pohádala jsem se s mamkou

foto: -jg-

Sylvo, nechci ti dávat žádné moralizující poučení o tom, jak by ses měla oblékat, myslím si, že tomu ženy a děvčata rozumějí lépe, ale přesto ti chci něco říci. Zásadně se nedá nic namítat proti střízlivé starostlivosti ženy o krásu jejího zevnějšku. Bůh zvolil do nitra muže i ženy přirozenou touhu líbit se. Především žena má schopnost zušlechťovat se, aby se líbila. Je třeba však dodržovat správnou míru mezi „málo“ a „přespříliš“ starat se o tuto věc.

Křestanská mravnost nebrání ženám a děvčatům, aby pečovaly o svou krásu ve správných mezích svého stavu a bez příliš velkých finančních výdajů. Kde je to u slušných lidí v příslušné kultuře zvykem, je možné použít i umělé prostředky (líčidla, umělé účes, atd.). Nemá však přirozená krása mnohem větší hodnotu, než nějaká vyumělkovaná?

Navíc pro dodržení správné míry je velmi důležitý motiv: zda se chce žena líbit svému muži nebo jiným mužům, zda se děvče parádí

z bezmyšlenkovité touhy líbit se, tedy pouze z marivostí, nebo aby se dobře vdalo, anebo z touhy po lehkomyšlných známostech.

Všechno, čeho je příliš, co je nápadné, extravagantní, se lehce stává pohoršením, tedy podnětem k hříchu sobě nebo jinému. Zvláště věci nové a neobvyklé působí dráž-

divě. Kde však nejde o neslušnost, není třeba v případě pochybnosti usuzovat na hřích.

Neslušnost v oblečení je podle svého druhu lehkým hříchem, a to proto, že může být zdrojem pohoršení. Také podkopávání vlastního studu, a tím rozmnožená slabost v pokusech, se nesmí podceňovat. Avšak v jednotlivých případech se nedá říci s centimetrem v ruce, co je hříšné a co není.

Je ale možné říci, že příliš hluboký výstřih, příliš krátké nebo průsvitné šaty, lehký plážový oděv přímo na veřejnosti nadělá vždy mnoho pohoršení. Je to dráždivlem k mnohým vnitřním i vnějším hříchům. Avšak nejnebezpečnějším bývá úmysl, který ženu k takovému oblékání vede.

Nebyl bych rád, kdybys chodila nevkusně oblečená, kdybys přestala starat o svůj zevnějšek, kdybys neměla pěkně upravené vlasy, ale ať je to s patričním vkusem a elegancí. I když nemáš tolik peněz, které bys

chtěla věnovat módě, přece můžeš vypadat velmi vkusně, vždyť si umíš i sama něco ušít.

Na závěr mám návrh. Mohli byste si na toto téma popovídat ve vašem společenství a vyzvát i kluky, aby se vjemě řídili, jak si představují děvče, které by se jim líbilo a přitom je nepo-

horšovalo. Také by neuškodilo, kdybyste zase vy, děvčata, řekla chlapcům, co si myslíte o jejich vkusu a oblékání. Pamatuji na vás, chlapci a děvčata, v modlitbě a při mši svaté.

P. Ladislav Csontos

Náboženství je věc několika starých babiček

Jednou, ještě za totality, zadala třídní učitelka v deváté třídě písemnou práci z českého jazyka na téma: „Co soudíš o náboženství?“ Jedničku z písemky a zároveň i z občanky dostala Zdeňka, která napsala: „Náboženství v naší zemi je věc několika starých babiček, jejichž smrti to skončil!“ Ale ještě v tom týdnu jí říká kamarádka: „Zdeni, nejela bys se mnou do Frantovejch Lázní?“ Prej je tam nějaká mládežnická bohoslužba.“ „To mě podrž! Říkáš mládežnická? No, to jsem zvědavá. Samo, že jedu.“ Byly obě po příjezdu do Františkových Lázní doslova šokovány, když vešly do kostela a v něm plno mladých, kytary a zpěv a ten páter (nynější biskup František Radkovský) mluvil, jak ještě mluvit nikoho neslyšely. Hltaly každé jeho slovo. Cestou domů se domluvily, že příště pojedou zas. Za týden se vše opako-

valo, to už se obě připojily a některé písně zpívaly s ostatními. A další týden přišla Zdeňka do sakristie a povídá: „Páter, pokřtěte mne.“ Otec František jí vysvětlil, že potřebuje souhlas maminky k tomu, aby mohla začít katechumenát a že po výuce pak, bude-li matka souhlasit (otce neměla), bude možno přikročit k žádanému křtu. Když Zdeňka doma řekla, na co potřebuje její souhlas, měla z toho mít máma infarkt. Ale pak podepsala a v patřičné době byl potom ten žádaný křest.

Dnes je ze Zdeňky dobrá křesťanská máma, její tři starší děti byly u prvního svatého přijímání, chodí do náboženství, na bohoslužby a jejich máma je šťastná, že smrti několika starých babiček to v naší zemi neskončilo...

Z deníku Otce Jana Topeníčka

Moudrá žena buduje svůj dům, kdežto pošetilá jej vlastníma rukama boží. (Př 14,1)
 Moudrý se bojí a odvrací od zlého, kdežto hlupák se vypíná a cítí se v bezpečí. (Př 14,16)
 Radostným srdcem zkrásní tvář, kdežto trápení srdce deptá ducha. (Př 15,13)
 Lepší je jídlo ze zeleniny a k tomu láska,
 než z vykrmeného býka a k tomu nenávisť. (Př 15,17)
 Bázeň před Hospodinem napomíná k moudrosti, slávu předchází pokora. (Př 15,33)
 Pýcha předchází pád, domýšlivost klopýtnutí. (Př 16,18)
 Lépe je bydlet v zemi pusté, než se ženou svárlivou a zlostnou. (Př 21,19)
 Kdo miluje čistotu srdce a má ušlechtilé rty, tomu bude přítelem i král. (Př 22,11)
 Klamavá je líbeznost, pomíjivá krása; žena, jež se bojí Hospodina dojde chvály. (Př 31,30)
 Celá jsi krásná, přítelkyně moje, poskvrny na tobě není. (Pis 4,7)
 Zapřisáhám vás, dcery jeruzalémské, nebuďte a nezburcujte lásku,
 dokud nebude chtít sama. (Pis 8,4)

Drahé děti, kdybychom se ptali, ve kterém měsíci je příroda nejkrásnější, asi by nám většina lidí odpověděla, že v květnu. Všude v přírodě, ale i ve městech, v parcích, na zahrádkách nebo aspoň za okny vyrůstají krásné květy nejrůznějších barev a velikostí. Kvetoucí stromy jako by byly oblečeny do překrásných sva-

tebních šatů. Každý, i nejmenší kvítek, když se na něj podíváme zblízka, je nádherným uměleckým dílem největšího umělce, našeho Nebeského Otce, který dává i polním květinám takovou krásu, že ani nejslavnější král Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn jako jedna z nich.

Tento nejkrásnější měsíc je zvlášť zasvěcen Panně Marii. Všechna ta krásu je jako znamení, symbol krásy její duše a její mateřské lásky ke každému z nás. Konají se májové pobožnosti, ke kterým často děti i dospělí přinášejí květiny z lásky k Panně Marii nebo jimi zdobí její obrazy a sochy. Zpívají se mariánské písně, někde děti přednášejí básně ke cti Panny Marie.

Panna Maria je nejkrásnějším květem v Boží zahradě. Ale i každé dítě je před Pánem Bohem jako překrásný květ na jaře, jako kvetoucí strom, který má jednou dát krásné ovoce.

Ale my ještě nejsme u cíle jako Panna Maria. Květy mohou být napadeny nějakými škůdci, například červy nebo plísní nebo být poničeny nebo být zničený náhlým nočním mrazem. A je po krásě. Takovými škůdci nebo mrazem jsou hříchy. Anebo může květina zvadnout nebo úplně zahynout, když ji zapomněli zalévat. Takovým zaléváním je pravidelná modlitba, účast na mši svaté, přijímání svátostí. Jinak by se duše brzy podobala zvadlému, uschlému květu.

Zahrada se vzácnými květinami nebo ovocem musí být ohrazená, aby ji nějaká zvířata nebo zlí lidé nezpustošili. Se stejnou, ano ještě větší pečlivostí chraňme krásu své duše. Mějme sílu a statečnost okamžitě vypnout televizi, když je tam něco, zač bychom se museli stydět, kdybychom se na to dívali. I když je to lákavé. Vždyť jídlo, které je jedo-

Nejuzácnější květy

vaté, také nebudeme jíst, i kdyby vypadalo velmi lákavě. Se stejnou rozhodností zahodíme časopis, ve kterém jsou takové věci. Nechodme s kamarády, kteří navádějí k něčemu zlému. Je přísloví: „Řekni mi, s kým se stýkáš, a já ti povím, jaký jsi.“

Co by se stalo, kdyby někdo otrhal květy z ovocného stromu, protože se mu líbily? Zakrátko by uschly, byl by z nich jen ošklivý odpad a nikdy by z nich nemohlo vyrůst ovoce. Tak to vypadá s člověkem, který nedbá na Boží přikázání. Chraňme svou duši před hříchy, aby všechno to krásné, dobré a radostné, co v ní Pán Bůh pěstuje, mohlo vyrůst, dozrávat a přinášet ovoce po celý život zde i na věčnosti.

Pán Bůh nás má nesmírně rád, a proto si přeje, abychom byli krásnými květy, abychom se aspoň trochu podobali Panně Marii. A ona nás miluje jako své děti a chce nám k tomu neustále pomáhat. Modleme se k ní často. I když jsme šťastní, i když nás něco trápí. I když nás nějaké pokušení láká ke hříchu. U ní najdeme mateřskou lásku a pomoc k vítězství vždycky, nyní i v hodinu smrti naší.

S přáním krásného a požehnaného měsíce Panny Marie a radostné přípravy na prázdniny, které už jsou blízko, Vás všechny srdečně zdraví

Váš

P. Bohumil Kolář

Lesklý kov

Istý 30-ročný murár, pracujúci na renovácii starého domu vo Friburgu, zažil zaujímavú skúsenosť s medailou, ktorú našiel na povale tohoto domu:

Podľa ľudovej zvyklosti vo Švajčiarsku medaile kladú na povaly domov, ako ochranu stavby i jej obyvateľov. Pri oprave domu murár zbadal lesklý predmet na druhom konci povaly a zo zvedavosti podišiel k nemu v domnienke, že je to peniaz. V tom okamihu, ako dvíhal lesklý kov, časť podlahy, kde predtým stál, sa s veľkým rachotom prepadla. Neskôr spomínal, že mu to vtedy tak vyrazilo dych, že nevládal ani odpovedať na vystrašené volanie svojich kamarátov.

Keď sa zvrátený prach usadil, murár videl aké mal veľké šťastie. V zručaninách plných železných drôtov by ho nečakalo nič dobrého. Pozrel na malý kovový predmet, ktorý ešte stále držal v ruke. Bola to medaila Matky Božej. Svojim kolegom povedal: „Teraz chápem, že pre mňa je táto príhoda znamením. Som síce katolík, ale cirkvi som veľmi neveril. Teraz mi je však jasné, že na Pána Boha neslobodno zabúdať. Život nám nepatrí...“

Od tejto udalosti spomínaný mladý murár nosí medailu neustále u seba a priznáva: „Zakaždým keď sa pozriem na medailu, spomeniem si na Pána Boha a Pannu Máriu.“

Kňaz Larrieu z Friburgu príhodu komentoval takto: „Ak mi niekto povie, že ide o čistú náhodu, s úctou si ho vypočujem, osobne si však myslím, že tu je v hre nadprirodzený zásah Matky Božej.“

Zázračná medaila na povale starého domu mala poskytnúť ochranu obyvateľom vo Friburgu. Zachránila aj mladého robotníka a posilnila jeho vieru.

K. M. Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute, Heft 12

Příběh mého života

Tento skutečný příběh mého života se udál v roce 1945 v době druhé světové války. Tehdy mi bylo 9 let. Bydlel jsem se svými rodiči v malé vesnici Horné Lefantovce, okres Nitra v rodinném domku. Ten večer se sešla celá naše rodina a jako už mnohokrát jsme se společně modlili svatý růženec za ukončení války. Naše maminka byla velkou ctitelkou Panny Marie a my všichni jsme její lásku k Matce Boží sdíleli. Ten večer vzplanuly prudké boje a náš rodinný domek byl náletem zasažen. Po tomto úderu jsem utrpěl smrtelný úraz hlavy. Nejevil jsem známky života a moji rodiče mne s pevnou vírou v mé uzdravení odvezli do vzdálené nemocnice.

Po ukončení války mne rodiče marně hledali po všech okolních nemocnicích, byl jsem neznámý, pokládán za mrtvého. Kněz v naší vesnici odsloužil za mne mši svatou jako za zemřelého. Moje maminka jako jediná věřila, že jsem živ, že mne najdou živého. Její velká láska k Matce Boží upevňovala její víru v můj život a byla hnací silou pro mého tatínka, který nepřestával objíždět všechny nemocnice. Při modlitbě za záchranu mého života, prolévala svými slzami svatý růženec s pevnou nadějí, že její prosby budou vyslyšeny. Prosila mého otce, který se již vzdal naděje, že mne kdy živého uvidí, aby navštívil poslední nemocnici v našem kraji, kde ještě nebyl. A tehdy se to stalo, v té poslední nemocnici mne tatínek objevil.

Já jsem se po třech měsících stále častěji probíral z bezvědomí a vždy jsem uviděl u mé postele dvě řeholní sestřičky, jak se nade mnou s velkou láskou, obětavostí a trpělivostí skláněly. Na jejich radostné, usměvavé tváře nikdy nezapomenu. Po mém zázračném uzdravení jsem si vroucně přál, pokud se ožením a budu mít dcerku, aby i ona byla Bohem povolána k této svaté službě a stala se řádovou sestrou. Oženil jsem se, dcerky se mi narodily dvě, obě jsou již vdané, mají již své děti a jsou mojí velkou radostí a oporou v mém životě. Náš dobrotivý Bůh měl s nimi jiný záměr. Přesto mou prosbu vyslyšel, když před několika lety jsem se seznámil v kostele s jednou mladou, zbožnou dívkou. Sedávali jsme spolu v jedné lavici. K mému velkému úžasu mi po čase oznámila, že odchází ze světského života do kláštera, následuje Boží hlas a zcela se odevzdá službě našemu Pánu. Odcházela nepochopena svými rodiči, ale pevná ve svém odhodlání a s mojí otcovskou podporou.

ilustrační foto: -jg-

Dnes již je Marie Kristýna řádovou sestrou a já se nepřestávám za ni modlit k Bohu, za Jeho moudré vedení našich cest, převelkou dobrotu a lásku, kterou nám prokazuje na každém kroku. Přeji sestře Marii, aby jí Bůh nepřestával žehnat a provázel ji po celý její život svou milostí.

María, Matka Boží, stojí vždy po boku Kristově, je spoluvykupitelkou a prostřednicí milostí, nikoliv skrze sebe, nýbrž skrze lásku k Bohu, a tuto lásku nám prokazuje svou otevřenou náručí a vědomím, že naše prosby vyslyší, ochrání nás od všeho zlého a Její přímluva u svého Syna a našeho milovaného Pána bude vyslyšena.

Pavel

Poděkování

V říjnu minulého roku jsem měla nehodu. Jela jsem na kole a srazil mě kamion. Přežila jsem s četnými zlomeninami. Během rekonvalescence, která stále trvá, ale zvláště v nemocnici, jsem pociťovala velkou přímluvu Panny Marie. Slíbila jsem, že jí veřejně poděkuji za uzdravení a za spoustu milostí, kterých se mi neustále dostává.

Děkuji Ti, Maminko. Děkuji také všem, kteří mi pomohli v nejtěžších chvílích svojí přítomností či modlitbou.

vděčná Dagmar Horňáková

V loňském roce mi byl nabídnut k odkoupení státní byt, ve kterém více jak dvacet let žiji. Ocitla jsem se v tíživé situaci, jak si zajistit hmotné prostředky na koupi bytu. Vše jsem vložila do rukou Božích a naší Nebeské Maminky Panny Marie v modlitbě nověny k Panně Marii zázračné medailky. (Od roku 1996 jsem zapsána v knize Rytířstva Neposkvrněné. Od té doby neustále nosím zázračnou medailku a vzývám Neposkvrněnou slovy modlitby na medailce.) Mé prosby nezůstaly bez výsledku, vše se zdárně vyřešilo.

Proto chci s velkou vděčností vroucně poděkovat Panně Marii za vyslyšení mých proseb, za její milosti a přímluvu u Nebeského Otce a u Jehoží Syna, Ježíše Krista.

Děkuji také sv. Josefovi, našemu přímluvci na nebi a ochránci na zemi.

Marie, Zlínko

Dceři našich přátel se narodil před osmi lety krásný chlapec. V rodině bylo plno radosti, ale brzy se zjistilo, že dítětko má těžkou vrozenou vadu ledvin. Po velkých útrapách a strádání mladé maminky i celé rodiny, když mělo dítě rok - zemřelo. Bolest byla o to větší, že i mladá maminka v té době přechodila těžký zánět vaječníků - následek nemožnost dalšího otěhotnění. Pro mladé manžele to byl velmi těžký šok, ale nevzdávali se naděje. Jezdili na kliniku na různá vyšetření a zá-

kroky. Mladá žena prodělala několik operačních zákroků včetně tří pokusů o umělé oplodnění. Bylo to několik let zoufalých pokusů o vše možné i nemožné. Zdraví i nervová soustava mladé ženy byly podlomeny.

A tehdy jsem se odvážila do toho zasáhnout. Nešťastné a nyní již nemocné mladé ženě jsem řekla, že lidské možnosti a faktory selhaly, ale Pán Bůh je všemohoucí. Tato rodina byla „ve víře vlašná“. Dívali se na mne všichni s mírným údivem - možná i úsměškem, ale tato mladá žena mě poslouchala a s úctou si vzala „zázračnou medailku“ Panny Marie. Poslouchala mě ve všem - zanechala všech pokusů o otěhotnění. Žila tichým životem a několikrát s manželem navštívili poutní místa Velehrad a sv. Hostýn.

A pak k údivu zdravotníků i celé rodiny tato mladá žena čekala dítětko. A navzdory všem prognózám a podezřením se narodila krásná zdravá holčička. Ke svátku křtu se v kostele shromáždila celá velká rodina - včetně tety, strýce a nevěřících synovců - a všichni to cítili jako velikou slavnost. Pak byla hostina, na které tato mladá, šťastná maminka chodila v krásných dlouhých šatech, na krku měla drahý tepaný zlatý řetízek a na něm - nelesklou, zašlou od slzí a ohlazenou od rukou - „zázračnou medailku“ Panny Marie. Bylo to k té „parádě“ nezvyklé a ptali se jí: „Co to tam máš na tom řetízku?“ A mladá, šťastná matka vroucím hlasem odpovídala: „Zázračnou medailku Panny Marie.“ A každý překvapeně pokýval hlavou. Pak se tato mladá matka obrátila ke mně a říká: „Teto, tebe a mne to nepřekvapuje... Ave Maria.“

V kostele, u sochy Panny Marie Lurdské, seděla u rakve svého prvního dítětko bolestí zlomená tato maminka. Přesně za sedm let na tomto místě stála opět - plna radostí a naděje při křtu své zdravé holčičky.

Ave Maria!

Ludmila Č.

Chtěla bych vyjádřit své poděkování Neposkvrněné Panně Marii za ochranu a pomoc při operaci a po ní. Jsem maminka čtyř dětí školního věku a z operace a jejího výsledku jsem měla velký strach. Pobyt v nemocnici byla jedna velká modlitba o trpělivost a vše vydržet.

Chci vzkázat všem: věřte z celého srdce v pomoc Panny Marie a Její mocné přimluvě u Božího Syna, budete jistě vyslyšeni!

Helena z východních Čech

Chtěla bych veřejně poděkovat naší Nebeské Matičce za mimořádnou ochranu mé dcery při autonehodě. Vracím se o několik let zpět, kdy mi zemřela maminka. Po jejím odchodu jsem se svými dětmi vyklízela její domek, abychom ho připravili k prodeji. Každý dostal něco po babičce na památku. Moje vdaná dcera si též odvážela autem nějaké věci. Mezi jinými také obrázek Panny Marie. Při jízdě z kopce potkala kamion. Vjela na okraj silnice a tam, na drobném šterku, dostala smyk. Auto se stalo neovladatelné. Vjelo do protější meze, tam se obrátilo vzhůru koly, znovu se přetočilo a dopadlo zpět na kola, na silnici. Všechny věci, které vezla, jí přitom létaly kolem hlavy rozbitými okny na silnici. Též těžký železný kastrol, hydraulický zvedák a jiné. Dcera byla v šoku. Když se vzpamatovala, zjistila, co se stalo. Podívala se na zadní sedadlo a tam ležel nedotknutý obrázek Panny Marie. Byla to určitě Ona, která držela nad dcerou svůj ochranný plášť, že nehoda skončila pouze lehčím zraněním a šokem dcery. I když na autě byla větší škoda, co je to proti životu a zdraví člověka.

Panno Maria, tisíceré díky! Děkuji též za uzdravení syna a všechny ostatní vyslyšené prosby. Matičko Boží a Maminko naše, buď stále naši mocnou přimlůvkyní. My Tě máme rádi!

Ludmila P. z Moravy

Chci veřejně poděkovat Panně Marii za narození vnučky. I když dceři radili, aby si dítě nechala vzít, aby šla na potrat, že už děti má, neudělala to. Modlila jsem se za ni i za to dětátko k Panně Marii a ke sv. Zdislavě a byla jsem vyslyšena. Díky Matičko, díky za všechny dary a ochranu. Prosím dále za dar víry, která je u mé dcery slabá, neboť křesťanství nepraktikuje.

Matičko Boží, svěřuji Ti ji a prosím o Tvou pomoc, ochranu a přimluvu.

Marie B., severní Čechy

Děkuji velice, naše milá Ochránkyně, Panno Maria, za vyprošení tolika milostí nám všem. Pro povzbuzení ostatním uvádím, že díky Její pomoci

se zbavil náš tehdy nezletilý syn drogové závislosti, naše manželství se nerozpadlo a jsme spolu rádi, můj bratr nepřišel o byt. Obdrželi jsme mnoho milostí, které je obtížnější dokumentovat, a stále je dostáváme.

S radostí děkuji a stále prosím o pomoc, abys nás, svatá Panno Maria, všechny přivedla domů. Děkuji Pánu Ježíši za lásku, s kterou jsi nás svěřil své Matičce.

DM

Děkuji za uzdravení z mé nemoci, kdy mi praskl nádor na močovém měchýři. Vše jsem odevzdávala v modlitbě růžence do rukou Božích. Po operaci je vše v pořádku.

Marie Jakšíková

Chtěla bych tímto dopisem poděkovat naší Nebeské Mamince, Panně Marii, za všechny milosti a vyslyšené prosby. V roce 2000 začaly mého manžela bolet nohy. Na začátku tomu nevěnoval pozornost, ale situace se zhoršovala. Začal ztrácet rovnováhu a chytaly ho velké křeče do nohou. Měli jsme naplánovanou cestu na pouť do Lurd. Velmi se té cesty bál, ale přesto všechno jel. Cestu i přes velké obtíže absolvoval celkem dobře. Po příjezdu domů navštívil lékaře, který mu zjistil velké výrůstky na páteři. Musel jet do olomoucké nemocnice na operaci. Velmi jsme se toho báli. Dala jsem mu s sebou zázračnou medailku Panny Marie. Já jsem v den jeho operace dala za něho sloužit mši svatou a celý den jsem se modlila. Operace dopadla dobře, ale nohy necítil. Báli jsme se, že ochrne. Ale pak se to zlepšovalo a za tři týdny nám ho dali domů. Doma ho navštívil náš kněz, otec Jiří, který mu udělil svátost nemocných a společně jsem se modlili za uzdravení. Teď se učí chodit o berličích. Věříme, že našel uzdravení u Matičky Lurdské, která nad ním držela svou ochranou ruku.

Vzdávám chválu a díky za všechnu pomoc a prosím o další Boží ochranu pro manžela a celou naši rodinu.

Zdenka Gajdošíková

Nebeská Matičko, omlouvám se, že jsem Ti slíbila poděkování a činím tak až nyní. Mám čtyři děti, dva chlapce Jarouška a Vojtíška a dvě holčičky Martinku a Lidušku. V době před mým těho-

tenstvím jsem strávila čtyři měsíce v nemocnici. Měla jsem nemocné plíce. Musela jsem denně užívat léky a v prosinci jsem zjistila, že jsem těhotná. Vzhledem k dennímu užívání léků mi lékaři doporučili interrupci. Poukazovali na to, že dítě bude mongoloidní. Prosila jsem Neposkvrněnou Pannu Marii o pomoc. Jednou jsem měla sen. Přišla ke mně malá holčička a říkala, že nechce být nekřtěňátko, ale chce poznat bratříčky, sestru a celý svět. Lékaři na mě naléhali, abych k interrupci svolila. Neposkvrněná Panna Maria mi ale dala sílu a dítěti zdraví. 17. srpna roku 1998 se narodila zdravá holčička Liduška. Děkuji všem, kteří se za nás modlili.

Panno Maria, Matičko naše, děkuji!

Ludmila Cimermanová

Děkuji Ti, Panno Maria, za vyslyšení všech mých proseb za zdraví a obrácení k Bohu mých vnoučat a dětí, a také za Tvou ochranu, kterou připisují Tvoji zázračné medailce, kterou nosím stále na krku.

Maminko Nebeská, ochraňuj nás i nadále, buď stále s námi.

Marie, Podvorov

Chci poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii Ustavičné pomoci za uzdravení. Během čtyř let jsem prodělala pět operací. Ta poslední byla velice těžká. Zůstaly sice jisté následky, ale dá se s nimi žít. Opatruj Matičko nadále mě a celou rodinu. Dej nám sílu, zdraví, veď nás cestou víry a ochraňuj nás, abychom s Tebou všechno snášeli lépe.

Za vše z celého srdce děkuje

Bohuška z Kyjovic

Vážení, jsem dlouholetá odběratelka časopisu „Immaculata“ a nikdy neopomenu přechíst stať „poděkování“. A tak jsem již v minulosti chtěla touto formou poděkovat Panně Marii, ale nyní se přidala ještě jedna milost. Obě mi připadají jako zázračné.

V prvním případě šlo o zbavení se závislosti na kouření, kdy jsem již byla zcela nešťastná, ale pomoci jsem si neuměla. Nikdy jsem se o přerušení nepokusila, protože jsem věděla, že toho nejsem schopna. Pak jsem po dlouhé době opět vyhledala zpovědnici a začala chodit ke svátostem. Od té chvíle jsem přestala kouřit a již se k tomu nikdy

nevrátila. Když se okolí divilo, někdy i obdivovalo, nikdy jsem nepřipustila, že bych snad na tom měla zásluhu já. Cítila jsem velkou pomoc Panny Marie.

Druhá událost se odehrála letos v postní době, kdy byl můj muž přijat do katolické církve. Původně evangelík, pokřtěný, konfirmovaný, slušně znalý Písma svatého, který postupně tyto pozice opustil a jeho víra byla na ústupu. Celá léta jsem při modlitbách opakovala „prosím o jeho obrácení“. Asi před dvěma lety začal projevovat zájem státi se katolíkem. Nakonec jsme oslovili kněze, pražského minoritu, kterého si sám vybral. Díky jeho laskavosti a velkému nadšení pro Krista a Pannu Marii, proběhl jeho vstup a sv. biřmování před Velikonocemi.

Oba děkujeme Panně Marii za udělené milosti a vyslyšení.

Doc. Dr. E. V., Praha

Svou vděčnost vyjadřují také: Marie Zoufalá, Peter Brindza, manželé Krňávkovi, Božena Machová, Eva Caládková, Marie Minářová, Kristína Lakotová, Jaroslava Bukovská, Marie Šmuková, Lubomír Kopeček, Marie Langerová, A. Dostálová, Božena Chochofatá, Anna Hniličková.

O modlitbu prosí: Kateřina Čadová, Jaroslav Kozel, Vlasta Holečková, R. Fojtková, Ludmila Filipová.

Poznámka:

Na nepodepsané dopisy a příspěvky bohužel nemůžeme reagovat (pouhé jméno je také anonym). Prosíme proto dopisovatele, aby ve svých dopisech vždy uváděli celou svou adresu, kterou považujeme za důvěrné sdělení. Pro případné zveřejnění uveďte, jak máme váš příspěvek podepsat (nejlépe celé jméno, např. Jan Novák, Brno). Děkujeme za pochopení. Poděkování a prosby o modlitbu zveřejňujeme bezplatně, avšak redakce si vyhrazuje právo výběru příspěvků dle vlastního uvážení.

Cvilín u Krnova

Bratři minorité vás srdečně zvou na poutě k Panně Marii Sedmibolestné na Cvilíně u Krnova: Od 1. května do 4. listopadu jsou mše svaté slouženy **každou neděli i sobotu v 10⁰⁰ hod.**

Zájemce o skupinové poutě v jiných termínech prosíme, aby předem ohlásili termín své návštěvy na adresu:

Konvent minoritů, Štursova 85/2, 794 01 Krnov;
tel.: 0652 /711 799 nebo 0608 888 270

POUTĚ V ROCE 2001:

- Neděle 6. 5. **Pouť k Panně Marii, Prostřednici všech milostí** - mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.
za účasti P. Adama Ruckeho - spirituála olomouckého kněžského semináře
- Neděle 27. 5. **Pouť k svátku Navštívení Panny Marie** - mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.
- Neděle 17. 6. **Pouť k Neposkrvněnému Srdci Panny Marie** - mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.
za účasti P. Stanislava Zwrтка
- Sobota až středa 30.6.-4.7. **Františkánské setkání mládeže (5. FSM)**
- Neděle 12. 8. **Pouť ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie** - mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.
za účasti J. Em. kard. Joachima Meisnera
- Neděle 26. 8. **Pouť členů M. I. k Panně Marii Královně** - mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.
- Neděle 9. 9. **Pouť ze svátku Narození Panny Marie** - mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.
- Neděle 16. 9. **Hlavní poutě: Panny Marie Sedmibolestné** - mše sv. v 7⁰⁰, 8⁰⁰, 10⁰⁰, a v 11³⁰ hod.
Slavnou mši sv. v 10⁰⁰ hodin slouží Otec biskup František Václav Lobkowicz,
ordinář Ostravsko - opavské diecéze
- Neděle 7.10. **Růžencová pouť** - mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.
- Neděle 4.11. **Dušíčková pouť** - mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.
za účasti J. M. opata Evžena Martince, OSA
- Neděle 9.12. **Pouť k Neposkrvněnému Početí Panny Marie** - mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.
za účasti O. provinciála ThLic. Stanislava Grynia, OFMConv.
- Pondělí 31.12. **Děkovná mše sv. na zakončení občanského roku 2001** - mše sv. ve 23⁰⁰ hod.

KAŽDÉHO 13. DNE V MĚSÍCI OD KVĚTNA DO ŘÍJNA FATIMSKO - LORETÁNSKÉ DNY

KOSTEL SV. JANŮ V BRNĚ

14.30 VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

15.00 RADOSTNÝ RŮZENEC

15.30 MŠE SVATÁ

- EUCHARISTICKÝ PRŮVOD

- SVÁTOSTNÉ POŽEHNÁNÍ

- PRŮVOD DO LORETY SE SOCHOU MATKY BOŽÍ

- BOLESTNÝ A SLAVNÝ RŮZENEC V LORETĚ

SRDEČNĚ ZVOU BRNĚŇSTÍ MINORITĚ

ZPRÁVY

● Církev nabízí manželům pomoc

Biskup v rakouském Feldkirchu mons. Klaus Kueng vydal pastýřský list, věnovaný manželům. V něm upozornil, že církevně uzavřené manželství, dnes podceňované, má lepší předpoklady být manželstvím dobrým a trvalým za předpokladu, že oba partneři budou využívat pomoci, kterou jim Kristus a církev nabízejí ve svátostech. Pokud oba přijímají tyto dary nebes, zvláště svátost smíření a Eucharistii, s vnitřní ochotou neustále se měnit k lepšímu, musí se to nutně projevit i ve vzájemném vztahu obou partnerů.

Information FMG 11/2000

● Okultismus a novopohanství v Německu

Berlínský specialista na problematiku paralelních náboženství Hans Dieter Zimmermann a historička Margitta Fahrová spolu s dalšími odborníky upozorňují na nebezpečný vzrůst satanských kultů a sekt v Německu. Přispívá k tomu i popularita heavy-metalových rockových skupin a jejich koncertů, které často vedou až k přímému uctívání satana. Spolu s tím se nabízí také kult starogermských bohů, stále častěji se objevují hlasatelé hesla „Odin místo Ježíše“. Zvýšený zájem o starogermské pohanství je novinkou v dosavadním okultním hnutí. Tento trend má těsnou souvislost s neonacistickou pravocí extrémistickou scénou, což není náhodné, neboť ideologie německého nacismu vycházela rovněž ze starogermského pohanství, které chtěla oživit a nahradit jím křesťanství.

Tag des Herrn 48/2000

● Vyznamenán za záchranu Židů

Polský katolický kněz z řádu Oblátů Neposkvrněného Početí P. Marie Ludwik Wrodarczyk obdržel letos v dubnu posmrtné vyznamenání „Spravedlivý mezi národy světa“, které stát Izrael uděluje těm, kdo s nasazením vlastního života pomáhali za druhé světové války pronásledovaným Židům. Otec Wrodarczyk jako farář v Okopecích organizoval ve velkém rozsahu úkryty pro Židy, sám na faře ukryl dva chlapce ve věku mezi 15 a 18 lety. R. 1943 byl zavražděn po strašlivém týrání ukrajinskými nacionalisty.

GN 10/2001

● Hrdinství dcery španělského premiéra

Dcera bývalého španělského předsedy vlády Adolfa Suáreze Marian Suárez byla vyznamenána mimovládní organizací „Accion Familiar“. Nemocná rakovinou a současně těhotná odmítla přijmout léky, které by jí mohly pomoci, ale zároveň by zabily její počaté dítě. Manželka současného premiéra Aznara o ní řekla:

„Stala se krásným a výmluvným svědkem, získala si obdiv všech Španělů.“

GN 12/2001

● Co je to „Chléb života“?

Jedná se o duchovní společenství cca 200 lidí různých národností působící celkem v 30 zemích. Jeho cílem je žít spolu s nejhudššími kolem eucharistického Krista. Jsou mezi nimi manželé i celibátníci, laici i kněží. Všude, kde působí, se zaměřují na vyhledávání problémových osob: bezdomovců, rodinných příslušníků uvězněných osob, psychicky nemocných, prostitutek, alkoholiků atd.

GN 51/2000

● Moskevský „Dům Marie“

Tak se nazývá v hlavním městě Ruska charitativní středisko katolické církve, vedené slovenským knězem Otcem Jánem Hermanovským a financované ze zahraničí. Jeho služeb využívají důchodci, invalidé, bezdomovci a také osoby z vícedětných rodin. Situace v Rusku je velmi zlá, neboť mnoho penzistů dostává důchody jen sporadicky (stát prý nemá peníze), mnoho zaměstnaných občanů též nedostává plat. Ti všichni rádi alespoň občas využijí této velkorysé nabídky katolické církve. V Domě Marie se denně podává oběd o třech chodech 150-160 lidem. Současně s touto charitativní aktivitou se zde pěstuje mariánská spiritualita, která je taktním způsobem nabízena všem klientům tohoto zařízení. Ti jsou informováni o mariánských zjeveních ve světě, především ve Fatimě a v Medjugorje a připomíná se jim Maria jako Matka, která každého má ráda a každému chce poskytnout pomoc.

Podle pramenů -rm-

● **Sestry Karmelitánky** organizují ve dnech od 23. - 27.06.2001 exercicie pro děvčata od 18 - 25 let (mohou být i starší, pokud jim nebude vadit věkový rozdíl). Kontakt: Sestry Karmelitánky, Mariánské nám. 56, 76314 Zlín - Štípa; tel.: 067/7914262.

● **Kongregace Dcer Božské Lásky** nabízejí péči o dívčí mládež, organizují duchovní obnovy a adorační setkání každou druhou sobotu v měsíci. Kontakt: S. M. Filoména, Kongregace Dcer Božské Lásky, Rooseveltova 47, 74601 Opava; tel.: 0653/621284.

● **Rekolekce pro mladé muže** za účelem rozpoznaní k zasvěcenému životu se uskuteční ve dnech 2.-5.7. a pak 5.-9.8. v Jihlavském klášteře minoritů. Kontakt: o. Marek Duda, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava, tel.: 066/ 730 36 04.

OBSAH	
Láska	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů - Život jako povolání	6
Průvod Božího Těla	8
K Synu svému nás doprovod...	9
Zázrak přetrvávající staletí	10
Neznámá čínská mučednice pro Krista	12
Miluj mne takový jaký jsi	13
Křesťanská ekologie	14
Pokoj se stvořením	15
Generální kapitula minoritů	16
Blahoslavení minorité	17
Chrám navštívení Panny Marie ve Frýdku	18
Redemptoristé ve Frýdku	19
Bez lásky	20
Udělal jsem něco hrozného	21
Krконоšský rodák na Amazonce	23
Rozhovory se Sylvou - Pohádala jsem se s Mamkou	24
Náboženství je věc několika starých babiček	25
Nejvzácnější květy	26
Lesklý kov	27
Příběh mého života	28
Poděkování	29
Zprávy	32-33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 3/2001, ročník X.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 8 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2001: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

30.6 - 4.7.2001 Cvilín u Krnova

FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

(5. FSM)

Zveme všechny mladé k prožití dnů radosti, modlitby, společenství a zamyšlení nad sebou sama a nad svým životem. V programu budou kromě jiného setkání se zajímavými lidmi, trampování a koncerty hudebních kapel.

* příspěvek za účast 300 Kč,- * ubytování zajištěno (nutný spacák a karimatka) - letos možnost noclehu ve vlastním stanu * **přihlásit se je možno do 20.6.2001 na adrese: o. Miro, Konvent Minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava, tel. 0653/ 21 28 07, mobil 0604 206 623** * po přihlášení obdržíte podrobnější informace (prosíme, uvádějte svou přesnou adresu).

POKOJ a DOBRO!

srdčně zvou bratři minorité a přátelé

***Já jsem chléb života!
Kdo přichází ke mně,
nebude nikdy hladovět,
a kdo věří ve mne,
nebude nikdy žíznit.***

(Jan 6,35)

